

STJERNEN

146. ÅRGANG

NUMMER 3

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

MARTS 1997

STJERNEN

PÅ OMSLAGET:

Ricky og Celia Wong fra Tolo Harbor Stav i Hong Kong, sammen med deres børn (fra venstre) Ngai-lam, Hei-lam, Ho-Yan og Celas mor, Keung Sin Suk-oi. (Fotos på for- og bagside: Craig Dimond, undtagen hvor andet er angivet).

BØRNESTJERNENS OMSLAG:

Vores første søndagsskole i Rocky Mountains, af Arnold Friberg. Richard Ballantyne, som er afbilledet her, organiserede og underviste Kirkens første søndagsskoleklasse i 1849, blot to år efter at de hellige var ankommet til Saltsejlen.

ARTIKLER

- 2 **BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB: BETYDNINGEN AF AT BÆRE VIDNESBYRD** PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
- 18 **BRIGHAM YOUNG: ILD I KROPPEN** RONALD K. ESPLIN
- 26 **I ET HAV AF STØJ** JENS JENSEN OG PAUL CONNERS
- 30 **STILLE NOK TIL AT LYTTE**
- 34 **EN DRØM BLIVER TIL VIRKELIGHED I HONG KONG** KELLENE RICKS ADAMS
- 44 **JEG FORSVAREDE TROEN** NINA BAZARSKAJA OG VALERIE PARKER

ISÆR FOR UNGE

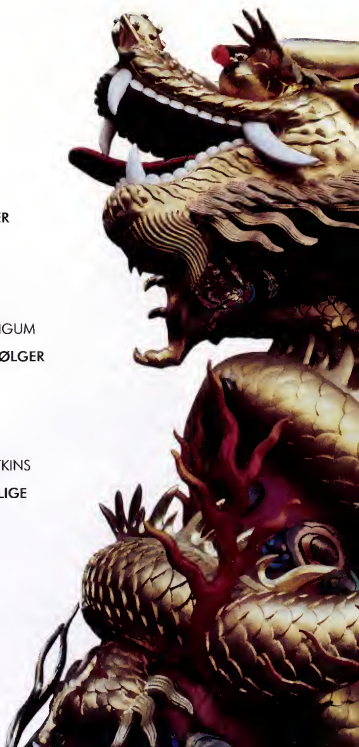
- 7 »HVERT . . . FOLK SKAL BLIVE VELSIGNET«
- 10 **HØJT OPPE** WILLIE HOLDMAN OG RICHARD M. ROMNEY
- 28 **PÅ TROENS VINGER** VIKI A. GROBERG
- 46 **IKKE ET MENNESKES RØST** ÆLDSTE M. RUSSELL BALLARD

FASTE PUNKTER

- 1 **KOMMENTARER FRA LÆSERNE**
- 16 **DEN LEVENDE PROFETS ORD**
- 25 **BESØGSLÆRERINDEBUDSKABET: TRO OG UDHOLDENHED**
- 33 **MORMONOTE: BARE ÉN GANG SKADER**

BØRNESTJERNEN

- 2 **BED OFTE** PATRICIA PINEGAR
- 4 **FIKTION: HENRIKS LISTE** DIANE L. MANGUM
- 8 **FÆLLESTID: MINE VALG HAR NOGLE FØLGER** KAREN ASHTON
- 10 **SMÅ VENNER: VÆLG DET RETTE** CORLISS CLAYTON
- 12 **SANG: FOR AT VÆRE PIONER** RUTH MUIR GARDNER OG VANJA Y. WATKINS
- 14 **OPDAGELSE: EN INDSAMLING AF HELLEGE** SHERRIE JOHNSON

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskub:

Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvotum:

Boyd K. Maxwell, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wittling, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør:

Jack H. Goastland

Veiledere:

L. Lionel Kendrick, Wm. Rolfe Kerr

Curriculum Department:

Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:

Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktører: David Mitchell, DeAnne Walker
Redaktionsassistent: Jennifer Greenwood
Planlægning: Maryann Martindale
Tidsskriftassistent: Beth Dayley

Design:

Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Designer: Shari Cook
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Matthew H. Maxwell

Abonnementafdeling:

Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Stjernen: Redaktør: Svend Aage Andersen

Kirkenyt: Susanne Perkins

Redaktionsadresse:

Translation Division
Borup Alle 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

© 1997 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Printed in Germany

Efferttryk forbudt.

Send alle bestillinger, spørgsmål og betaling af abonnement til Nordisk Distributions Center, Smedevangens 9, DK-3540 Lyngby.

Tlf. 42 18 77 27; fax 42 18 79 82. Abonnement:

12 numre DKK 85 (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center.

USA and Canadian subscription price is \$ 9.00 per year.

Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new one are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA. Subscription help line: 1-800-453-3860. U.S. ext. 29477. Canada ext. 2031.

Credit card orders (Visa, Mastercard, American Express) may be taken by phone. Periodicals postage paid at Salt Lake City, Utah.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,

50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150.

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, serbiansk, spansk, svensk, tongansk og tysk, hveranden måned på indonesisk og thai; kvartalvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkesk og ungarsk.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake

Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368,

Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA

ISSN 0900-2545

97983 110

Danish

RESPEKTÉR ALLE KULTURER

Jeg blev døbt i mit hjemland Peru, da jeg var 15 år gammel. Nu tjener jeg i missionen i Moskva i Rusland. I mit fædreland tror Kirkens medlemmer på evangeliet og ved, at det hjælper os til at være lykkelige her på jorden. I Rusland er der mange dejlige medlemmer, som tror det samme.

Som missionær har jeg venner og missionærkammerater fra mange lande. Jeg ved, at det er meget vigtigt, at forældre, lærere og regeringer belærer om respekt for og kærlighed til alle nationer og kulturer.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus Kristus lever. Jeg elsker min familie og min næste og minder andre om at elske deres næste, som de elsker sig selv.

Ældste J. Condori

Missionen i Moskva i Rusland

STYRKER VIDNESBYRD

Lige fra min søn blev født, har jeg bestræbt mig på at læse højt for ham fra *Børnестjernen* hver måned. Jeg ved ikke, om han altid har forstået ordene, men hans smil har bekræftet for mig, at han nyder at høre om Jesu Kristi evangelium.

I dag er min søn tre år gammel og elsker *Børnестjernen*. Han elsker at fremføre historier om Nephi; det er hans yndlingshistorier.

Ved at læse *Liahona* (spansk) styrker man kærlighedens bånd mellem forældre og børn. Jeg er også taknemlig for *Forslag til Fællestid*, for når vi udfører de aktiviteter sammen, har vi nogle dejlige åndelige oplevelser, som styrker min søns vidnesbyrd.

Anabel Juarez de Mera,

Tula Ward,

Tula Stav i Mexico

STYRKER OG FORENER

De lokale kirketidsskrifter knytter Kirkens medlemmer over hele verden tættere sammen, de styrker og forener os. En måde, hvorpå de gør det, er ved at give os mulighed for at udveksle vore erfaringer om Jesu Kristi evangelium. Jeg har for eksempel lært meget af at læse artiklen om Papua Ny Guinea i augustnummeret fra 1995. Når jeg læser dette tidsskrift mindes jeg om, at evangeliet virkelig »prædikes for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk« (L&P 133:37)

José Ferreira Sobrinho,

Arapiraca 2. Ward,

Arapiraca Stav i Brasilien

EN GOD VANE

Det er virkelig en velsignelse og inspiration for mig at have gjort det til en vane at læse og tænke over budskaberne i *Liahona* (engelsk). Jeg ved, at dette tidsskrift indeholder sandheder, som vi har brug for i vores liv, og at hvis vi vil stræbe efter at efterleve den kundskab, som vi får, så vil vi blive velsignet.

Sonia C. Gomez,

Bagac Gren,

Morong Distrikt på Filippinerne

Betydningen af at bære vidnesbyrd

Præsident James E. Faust

Andenrødgiver i Det Første præsidentskab

Til oktober er det 25 år, siden jeg blev kaldet til generalautoritet, og 19 år, siden jeg blev kaldet til De Tolv Apostles Kvorum. Jeg har tænkt meget over det, der er sket i de år. Jeg har også tænkt meget over, hvad jeg bør gøre i de resterende år af mit virke på denne jord. Jeg har i år stræbt efter at gøre en særlig indsats for at bære vidnesbyrd, når jeg underviser. Jeg har med andre ord prøvet at gøre dette år til et særligt år at bære vidnesbyrd i. Jeg håber på at gøre hvert eneste af mine resterende år til særlige vidnesbyrdår.

Det er med dette i tankerne, at jeg vil drøfte betydningen af, at vi hver især bærer vores vidnesbyrd. Vi bærer ikke kun vidnesbyrd med vores ord, men også med den måde vi lever på. Som udgangspunkt for min tale har jeg valgt Paulus' budskab til romerne: »For jeg skammer mig ikke ved evangeliet; det er Guds kraft til frelse for enhver, som tror, både for jøde, først, og for græker« (Rom 1:16).

PAULUS PÅ VEJEN TIL DAMASKUS,
AF FRANK SOLTESZ; GENGIVET MED TILLADELSE
FRA PROVIDENCE LITHOGRAPH COMPANY

**»For jeg skammer mig
ikke ved evangeliet;
det er Guds kraft til
frelse for enhver,
som tror« (Rom 1:16).**

Min oldefar, Henry Jacob Faust, blev født i en lille landsby ved navn Heddesheim i Rhinlandet i Preussen. Hans familie rejste til USA, og farfar Faust kom gennem Salt Lake City, da han var på vej til Californien får at gøre lykken som guldgraver. De han rejste gennem det sydlige Utah, gjorde han holdt ved en brønd i en lille by, som hedder Fillmore. Der traf han en ung dame ved navn Elsie Ann Akerley. Farfar var ikke medlem af Kirken. Denne unge pige, som han traf, var medlem. Hun var vandret over prærien sammen med pionererne. De forelskede sig i hinanden. Farfar rejste til Californien, men blev der kun længe nok til at finde guld nok til en vielsesring. Så skyndte han sig tilbage til Fillmore, hvor de blev gift.

Farfar blev ikke omvendt til Kirken af missionærerne. Jeg tror, at han hovedsageligt blev omvendt af det vidnesbyrd, som blev båret af den unge pige, han traf ved brønden i Fillmore. Senere kaldte præsident Brigham Young farfar som den første biskop i Corinne i Utah. På det tidspunkt var farfar med til at føre jernbanen til Utah. Jeg er min far-mor Elsie Ann Akerley taknemlig, fordi hun som unge pige bar sit vidnesbyrd for denne fremmede unge mand, Henry Jacob Faust fra Tyskland, og var med til at omvende ham til Kirken.

Jeg sagde, at vi også bærer vidnesbyrd ved den måde, vi lever på. Under den anden verdenskrig var jeg udstationeret i en militærforlægning i Pennsylvania. Vi tilhørte et lille ward, som også stavspatriarken tilhørte. Han hed William G. Stoops. Bror Stoops arbejdede i et maskinværksted i den lille by Waynesboro i Pennsylvania. Alle kaldte ham »Pappy« (Farmand). Han var et venligt, mildt, vidunderligt og eksemplarisk medlem af Kirken. Alle, som traf ham, respekterede og beundrede ham. Et ikke-medlem, som han arbejdede sammen med, sagde engang: »Jeg ved ikke meget om Mormonkirken. Jeg har aldrig talt med

missionærerne, og jeg har aldrig studeret dens lære. Jeg har aldrig været til en af deres gudstjenester, men jeg kender Pappy Stoops. Og hvis Kirken fostrer mænd som Pappy Stoops, så må der være meget godt i den.« Vi ved aldrig, hvor meget vores eksempel betyder, både godt og ondt.

Inden ældste Helio da Rocha Camargo fra Brasilien blev medlem af Kirken, var han præst i et andet trossamfund. Han studerede Kirken seriøst, da han overværede et ungdomsmøde en lørdag morgen. Han var interesseret i at høre, hvad vores Kirkes unge havde at sige. En ung kvinde bar vidnesbyrd om at være moralsk ren og om den styrke, som hun havde modtaget ved at overholde kyskhedsloven. Hendes og flere andres vidnesbyrd gjorde indtryk på Helio Camargo. Han og hans hustru blev medlem af Kirken. Bror Camargos vidnesbyrd og hengivenhed var stor. Herren kaldte ham til at være biskop, stavspræsident, missionspræsident, regionalrepræsentant, medlem af De Halvfjerds og tempelpræsident.

Nogle af os er af natur lidt bange for at bære vidnesbyrd med ord. Måske skulle vi ikke være så tilbageholdende. I Lære og Pagter står der: »Men i nogle har jeg ikke behag; thi de vil ikke oplade deres mund, men af frygt for mennesker skjuler de det talent, som jeg har givet dem« (L&P 60:2). Når vi bærer vidnesbyrd, bør vi gøre det i ydmyghed. Afsnit 38 i Lære og Pagter minder os om: »Og lad jeres prædiken være en advarselsrøst, lad hver mand advare sin næste i mildhed og sagtomdighed« (vers 41).

Måske husker vi ikke altid, at det er Åndens kraft, som bærer vores vidnesbyrd ind i andres hjerte. Vores vidnesbyrd er vores eget. Det kan ikke udfordres af andre. Det er personligt og virkeligt for os. Men det er Helligånden, der giver andre et lignende vidnesbyrd.

Robert L. Marchant har fortalt, om dengang han var ung missionær i Mexico. Han og hans kammerat var nye

KRISTUS VISER SIG FOR JOSEPH SMITH OG OLIVER COWDERY I TEMPLET I KIRTLAND, AF ROBERT T. BARRETT

i missionsmarken og var ikke kendt af alle missionærerne. En dag sad de i deres hus, da søstermissionærerne bankede på. Uden at afsløre, hvem de var, inviterede de unge ældster søstre indenfor og begyndte at drøfte evangeliet med dem. Søstrene genkendte ikke ældsterne. Søstrene var ikke så godt hjemme i Kirkens lære, og de to ældster, som ikke havde afsløret, hvem de var, havde snart fanget søstrene i nogle lærdomsmæssige fælder. Den ene søster blev så ked af det, at hun begyndte at græde, men samtidig bar hun sit enkle, stærke og smukke vidnesbyrd. Ældste Marchant og hans kammerat blev dybt rørt og de skammede sig, for disse søstermissionærers vidnesbyrd trængte dybt ind i deres hjerter.

Jeg har hele mit liv stræbt efter ikke at skjule, hvem jeg er, og hvad jeg tror på. Jeg kan ikke komme i tanke om et

Det er passende at bære vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, verdens Frelser og Forløser, og at Joseph Smith var Guds profet.

eneste tilfælde, hvor det har skadet min karriere eller har kostet mig en skattet ven, at jeg var medlem af denne Kirke.

Der er fire uigendrivelige sandheder, som vi altid kan bære vidnesbyrd om:

For det første, at Jesus er Kristus, verdens Frelser og Forløser.

For det andet, at Joseph Smith var Guds profet, og han genoprettede Kristi kirke på jorden med alle dens nøgler og myndighed.

For det tredje, at alle Kirkens præsidenter siden Joseph Smith har besiddet den samme magt og myndighed.

For det fjerde, at præsident Gordon B. Hinckley er Guds eneste profet på jorden, som besidder alle Kirkens nøgler, magter og myndighed.

Som et af Herrens særlige vidner ønsker jeg at bære mit vidnesbyrd for jer. Jeg er taknemlig for, at jeg altid har haft et vidnesbyrd om evangeliet. Jeg kan ikke huske et tidspunkt, hvor jeg ikke har troet på det. Jeg har ikke altid forstået alt, og det vil jeg heller ikke påstå, at jeg gør nu, men takket være tusinder og atter tusinder af åndelige bekræftelser gennem hele mit liv, deriblandt min kaldelse til det hellige apostelembede, kan jeg bære vidnesbyrd for jer, at Jesus er Kristus. Med hver eneste fiber og celle af min krop ved jeg, at han er vores Frelser og Forløser. Jeg vidner om, at Joseph Smith var den største profet, som nogensinde har levet på denne jord, og at han har haft enorm betydning for Frelserens værk her på jorden. Jeg ved, at dette er sandt.

Jeg vil bære vidnesbyrd med Peters ord:

»Efter dette var der mange af hans disciple, der forlod ham, og de fulgte ikke mere med ham.

Jesus spurgte da de tolv: 'Vil I også gå jeres vej?'

Simon Peter svarede ham: 'Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord,

og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige'« (Joh 6:66-69).

Jeg beder Herren velsigne vores vidunderlige hellige. Jeg beder Herren velsigne børnene, at de må blive undervist i evangeliets store og enkle sandheder og værdier i vore hjem. Jeg beder til, at han vil velsigne vores unge voksne, at de må forblive trofaste og urokkelige og modtage de store velsignelser, som Herren har til de trofaste.

Jeg beder Herren velsigne Kirkens enlige medlemmer, at de må vide, at de i hans øjne er enestående og vidunderlige.

Jeg beder Herren velsigne vores ægtepar, som har det krævende ansvar at skulle sørge for et hjem og mad til deres børn. Jeg beder til, at han vil støtte dem og være med dem. Jeg beder Herren velsigne vore ældre hellige, som nu har gråt hår, og som har udholdt livets strabadser. Jeg beder til, at de vil føle, at det eksempel, som de gennem deres liv har sat med deres trofasthed og hengivenhed, bliver værdsat.

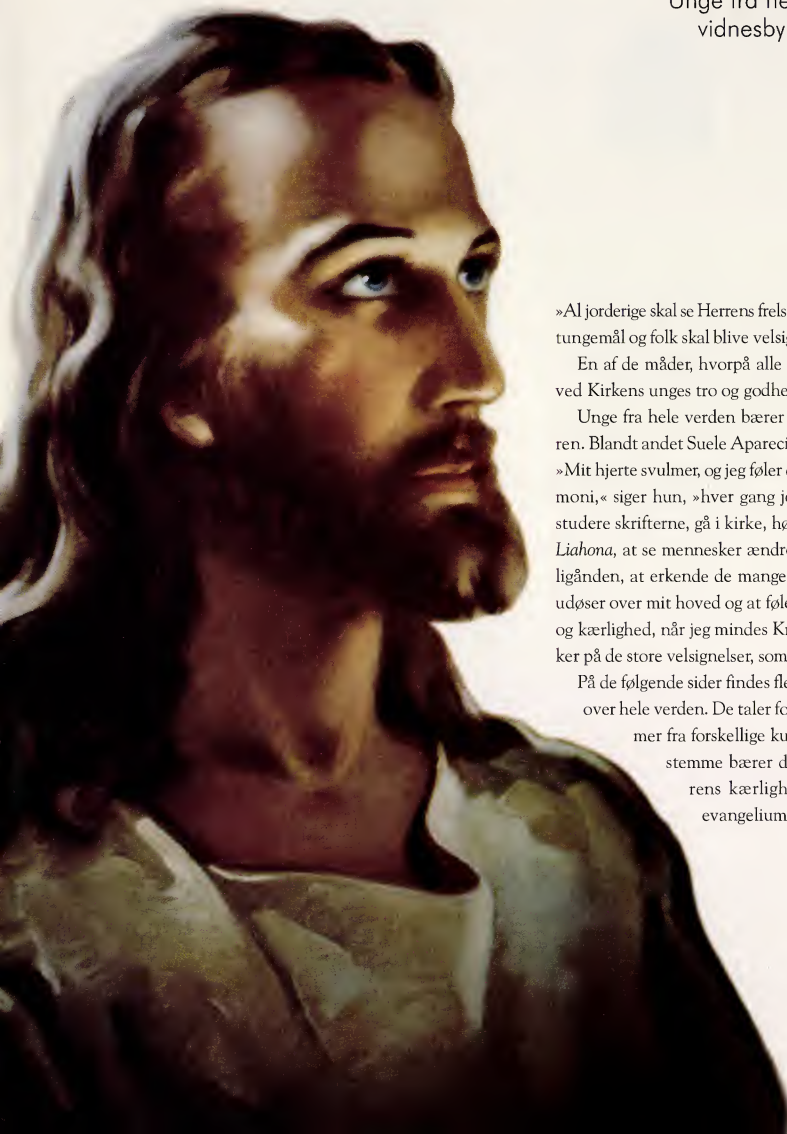
Jeg beder Herren velsigne os alle, at vi ikke vil skamme os ved Jesu Kristi evangelium, og at vi ydmygt vil bære vores vidnesbyrd om det og om de glæder, velsignelser og den styrke, som vi modtager ved at efterleve dets lærdomme og følge dets forskrifter. □

FORSLAG TIL SAMTALEMERNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Vi må ikke skamme os »ved evangeliet; for det er Guds kraft til frelse for enhver, som tror« (Rom 1:16).
2. Vi bærer vidnesbyrd med vores ord og den måde, vi lever på.
3. Herren har sagt: »I nogle har jeg ikke behag; thi de vil ikke oplade deres mund« (L&P 60:2).
4. Når vi bærer vidnesbyrd, skal vi gøre det »i mildhed og sagtomhed« (L&P 38:41).
5. Det er Åndens kraft, som overfører vores vidnesbyrd til andres hjerte.
6. Det er altid passende at bære vidnesbyrd om, at Jesus er verdens Forløser, at Joseph Smith var profet og genoprettede Kristi kirke på jorden med nøgler og myndighed, at alle Kirkens præsidenter siden Joseph Smith har besiddet den samme magt og myndighed, og at Kirkens nulevende præsident er Guds profet på jorden og besidder alle Kirkens nøgler, magt og myndighed.

»HVERT ... FOLK SKAL BLIVE VELSIGNET«

Unge fra hele verden bærer
vidnesbyrd om Frelseren.

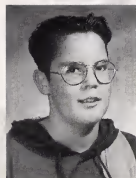

»Al jordrige skal se Herrens frelse ... hver slægt, stamme, tungemål og folk skal blive velsignet« (1 Nephi 19:17).

En af de måder, hvorpå alle folk bliver velsignet er ved Kirkens unges tro og godhed.

Unge fra hele verden bærer vidnesbyrd om Frelseren. Blandt andet Suele Aparecida Barros fra Brasilien: »Mit hjerte svulmer, og jeg føler en ufattelig fred og harmoni,« siger hun, »hver gang jeg har mulighed for at studere skrifterne, gå i kirke, høre profeten gennem *A Liahona*, at se mennesker ændre deres liv, at føle Helligånden, at erkende de mange velsignelser, som Gud udøser over mit hoved og at føle Guds barmhjertighed og kærlighed, når jeg mindes Kristi store offer og tænker på de store velsignelser, som han har gjort mulig.«

På de følgende sider findes flere vidnesbyrd fra unge over hele verden. De taler forskellige sprog og kommer fra forskellige kulturer, men med fælles stemme bærer de vidnesbyrd om Herrens kærlighed og hans gengivne evangeliums sandhed.

»Jeg mener, at Herren har gjort meget for os. Han sonede for vores synder og gav os mulighed for at omvende os. Han døde på korset og gjorde det muligt for os at leve sammen med vor himmelske Fader igen. Jeg får en dejlig følelse inden i mig, når nogen taler om Frelseren.«

*Kenny Robertson,
Las Vegas i Nevada, USA*

»Hver gang jeg har et problem, tænker jeg på Jesus Kristus. Han er vores lys, og han gør mit liv lykkeligt. Snart skal jeg bære vidnesbyrd som fuldtidsmissionær. Jeg kan ikke forestille mig nogen bedre måde at vise min taknemlighed til Gud og Jesus på, de, der har fyldt mit liv med glæde.«

*Lidia Aracel Soto
Terrazas,
Guaymas i Sonora,
Mexico*

»Som stavs- og fuldtidsmissionærer ved vi, at det er vigtigt at bære vidnesbyrd om Jesus Kristus. Mit eget vidnesbyrd begyndte, da jeg gik til seminar. Engang talte vi om, hvad Jesus Kristus har gjort for os og om, hvordan han viste andre kærlighed. Jeg følte Helligånden meget stærkt. Jeg ved, at hvis vi vil stræbe efter at tjene Frelseren, så kan vi blive som han er.«

*Juan Carlos Gómes,
Caracas i Venezuela*

»Jeg kan ikke leve uden Kristi lys. Jesus Kristus er alt. Han indgyder ro og fred og beroliger det frygtssomme hjerte. Hans guddommelige magt er majestætisk. Jeg elsker ham og venter ydmygt på den dag, hvor jeg skal være sammen med ham igen. Mit største ønske er at takke ham for livet og den forståelse, som han har givet mig.«

*Maria Serafina Faria,
Funchal på Madeira,
Portugal*

»Jeg er min himmelske Fader meget taknemlig, fordi jeg har fået lov til at være medlem af den eneste sande kirke i hele verden. Jeg tror på Jesus Kristus. Jeg ved, at han er min storebror, og at han elsker mig. Jeg elsker også ham. Her i Bulgarien er vi medlemmer meget taknemlige for Kirken. Det er den største gave i vores liv. Hans kirke er et fredfyldt sted for mig, et sted, hvor jeg kan åbne mit hjerte og tale om alle mine følelser for Herren Jesus Kristus. Jeg er taknemlig for frelsesplanen og for min viden om, hvorfor jeg er her på jorden – nemlig for at fuldkommengøre mig ved Frelserens forsoning.«

*Mina Todorova Kirieova,
Sofia i Bulgarien*

»Jeg ved, at Jesus Kristus døde for os, og at han hører mine bønner.«
*Roussel Cabrera,
Muscat i Oman*

»Før jeg blev medlem af Kirken, var det eneste jeg kunne gøre, når en af mine venner havde det svært, at føle med dem. Men da jeg begyndte at komme i Kirken, ændredes mit liv. Jeg kunne føle en forandring i mit sind. Jeg følte, at jeg blev et Guds barn.«
*Keum, Young-Sook,
Kyung Kee-Do i Korea*

»Jeg har et stærkt vidnesbyrd om vor Frelser Jesus Kristus. Jeg ved, at han lever, og at han elsker os. Hvert øjeblik vi lever er et bevis på den kærlighed, som vor Frelser Jesus Kristus føler for os. Hver dag gør jeg mit bedste for ikke at skuffe ham. Jeg vil gøre ham glad og stolt af mig.«
*Makalani Tinirauarii,
Papeete på Tahiti* □

Højt oppe

Willie Holdman, fortalt til Richard M. Romney

Du skal ud på en vildmarkstur med masser af lejroplevelser og vandringer, og du vil gerne have, at det skal blive alle tiders tur. Her er en huskeliste over de vigtigste ting, som du skal have med:

- En varm sovepose.
- Gode vandresko.
- Let kogegrej.
- Dine skrifter.

Ja, det sidste punkt er korrekt. Det erfarer de unge mænd fra Canyon Ward i Spanish Fork i Utah Stav sidste år. Ikke alene kom de til at vandre i nogle af de smukkeste bjerge i Wyoming og Montana, de nåede også endnu større højder ved at sætte studium af skrifterne i centrum af deres vildmarksoplevelse.

»Vi har været på gode vandreture før,« siger John Oldham på 16. »Men denne gang fik vi lagt vægt på den åndelige side i vores planlægning.«

For eksempel begyndte turen med et vidnesbyrds-møde. »Det var alle tiders,« siger Joshua Christensen på 18. »Vi sad og kiggede over på Teton-bjergene, mens solen gik ned. Vi talte om evangeliet, hinanden og Frelsen. Ånden var til stede. Det satte en god stemning for hele turen.«

Og det var ikke alt. Gruppen afholdt morgensamlinger og fire-sides hver dag. Og hver dag studerede de et emne fra skrifterne.

»Vi læste et skriftsted sammen om morgenen, så stillede vi spørgsmål til det og prøvede at tænke på det eller efterleve det i løbet af dagen,« forklarer Doug Thompson på 15. »Om aftenen talte vi så om vores svar.«

Resultatet var, at alle talte om, tænkte på og handlede efter skrifterne.

»Vi læste om bøn,« fortsætter Doug, »og mens vi vandrede, var der tid til, at alle kunne bede om noget, som for eksempel

En vildmarkstur med morgensamlinger og skriftstudium gav disse unge rygsæksfolk en større kærlighed til Herren og hans skaberværk.

styrke, når rygsækkene syntes for tunge eller et ekstra skub til at udholde regnen.»

Joe Oldham på 16 siger, at han holdt meget af den morgensamling, som handlede om at hjælpe andre.

»Samme dag var min fætter, John, og jeg de første, der nåede op til bjergsøen. Jeg blev deroppe og passede på rygsækkene, mens John gik ned for at hjælpe min lillebror, Mike (14), med hans rygsæk, fordi den var så tung. Alle hjalp hinanden.»

»En dag da alt vores brænde var blevet vådt,« siger Alex Wright på 19 (som nu er på mission i Brasilien), »så kom der nogle fyre med noget tørt brænde. Det var den dag, hvor vi havde læst om at tjene andre.»

»Der var masser af vandfald,« mindes Ryan Steadman på 14. »De var enorme, og de styrtede ud over klipperne og dannede en let dis. Det var så smukt, at man ikke kunne tro andet, end at nogen havde skabt det. Det fik mig til at tænke på det skriftsted i Moses 6:63, hvor der står: 'Alt bærer vidnesbyrd om mig.'«

De lærte også meget andet, mens de vandrede og slog lejr:

»Jeg kom til at værdsætte de velsignelser, vi tager for givet derhjemme,« siger Joe Elliott på 16. »Ude i naturen kan man ikke bare gå hen og tage sig et glas vand. Man skal pumpe i tyve minutter for at rense det.»

»Man tror, man har brug for en hel masse for at klare sig,« tilføjer John. »Man tror ikke, man kan klare sig uden at spille basketball, gå ud med piger eller lytte til musik hele tiden. Men herude kan man leve helt uden verdslige ting. Og når man studerer skrifterne, kan man bedre koncentrere sig om det, som Herren ønsker, at man skal høre.«

»Vores første morgensamling handlede om bøn, om det at man til enhver tid kan bede om hvad som helst,« siger Joshua. »Jeg tror, at det var, hvad vi alle gjorde under hele turen. Og det lærte os at vandre med Ånden. Jeg tænkte meget over det, der står i Ordsprogenes Bog 3:5-6: 'Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt. Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier.' Jeg tænkte, at ligesom vi rent fysisk vandrede på bjergstierne, så vandrede vi også åndeligt på nogle stier.«

Når man taler med disse unge mænd, er der ingen tvivl om, at turen har gjort uudsletteligt indtryk på dem. De fortæller, hvor-

Omgivet af et storslået landskab blev de unge mænd mindet om Herrens ord: »Alt er skabt til at bære vidnesbyrd om mig« (Moses 6:63).

Regn, kulde og strabadser blev glemt i de stille stunder med åndelig meditation og udveksling af vidnesbyrd.

dan regnen kom hver dag på klokkeslæt, og hvordan det lærte dem værdien af at være beredt på forhånd. De taler om en større respekt for planter og dyr. De udtrykker et ønske om at lære mere. De taler leende om at dykke ned i iskoldt vand, udholde myggestik og om at vandre tilbage efter dem, der sakkede bagud. De taler sågar ærbødigt om svar på bønner.

Men vævet ind i hver eneste udtalelse og solidt knyttet til deres sommeraktivitet er en dybere kærlighed til Herrens ord.

Mike udtrykte det måske bedst: »Enhver kan tage på vandre-tur. Men vi fik en særlig tur ud af det, fordi vi fokuserede på skrifterne.«

Det var et eventyr, der fik dem helt ovenpå. □

Skridt for skridt

Her er en liste over det, I kan gøre for at få en bedre tur.

1. **Sæt et mål.** Find ud af, hvor I vil hen – ikke kun geografisk, men også åndeligt. Hav et præstedømmeformål, såsom at læse fra skrifterne. Overvej at begynde med et vidnesbyrds møde, så I kan sætte stemningen for hele turen.

2. **Sørg for alt det praktiske.** I får en meget rarere tur, hvis I ikke hele tiden skal kompensere for alt det, I har glemt, eller spekulere på, hvordan I skal klare jer med alt for lidt mad. Hvis I planlægger omhyggeligt, vil I have større frihed til at få nogle dejlige minder.

3. **Sørg for daglige påmindelser.** Begynd hver dag med en morgensamling. Når I holder hvil, kan I gennemgå nogle vigtige skriftsteder. Afsæt tid til personlig studium og meditation. Udveksl viden med hinanden. Nedskriv jeres følelser i jeres dagbøger.

4. **Søg efter muligheder for at tjene andre.** Benyt enhver lejlighed til at gøre det, som Frelseren ville gøre – at bære hinandens byrder, finde tørt brændte til andres bål og søge efter de trætte og udmattede.

5. **Glem ikke at bede.** Både under planlægningen og ude på selve turen bør I ofte tale med jeres himmelske Fader. Bed om råd og vejledning – og glem ikke at udtrykke taknemlighed, især for skaberværkets vidundere. □

På Herrens sti hver dag

Her er et uddrag af de skriftsteder og debatoplæg, som gruppen brugte til deres daglige morgensamlinger.

Alma 34:26-27: »I må udøse jeres sjæl ... i ørkenen.« Sammenlign jer selv med de mennesker fra skriften, som søgte ud i ødemarken for at bede. Hvordan kan bøn hjælpe dig til at føle dig tættere på Herren? Kan det at have en bøn i hjertet hele dagen hjælpe dig til at føle taknemlighed?

1 Mos 1:26: »Gud sagde: 'Lad os skabe mennesker i vort billede.'« Hvad føler du ved at vide, at du er skabt i Guds billede? Hvilken ærbødighed bør vi have for alle Guds skabninger?

Mosiah 4:16-26: »Er vi ikke alle betlere?« Ude i ødemarken overlever man sammen ved at hjælpe hinanden. Hvad kan du gøre for at hjælpe andre? Har du det ikke godt, når du har ydet en hjælpende hånd?

Moses 6:63: »Alt bærer vidnesbyrd om mig.« På hvilken måde vidner alt det, som vi ser og oplever omkring os, om dets Skaber, Jesus Kristus?

Mormon 8-9. Moronis råd til os.

Gå ud for jer selv og læs de to kapitler. Hvis I sad helt alene og overværede jeres folks undergang, hvordan ville I så have det? Hvilke råd ville I give til dem, der senere skulle læse jeres ord? Hvor godt beskriver Moroni vores tid? □

Den levende profets ord

Råd og vejledning fra præsident Gordon B. Hinckley

Ægtemænd og hustruer er jævnbyrdige

»(Brødre), jeres hustruer er uudværlige for jeres evige udvikling. Det håber jeg aldrig, at I vil glemme. Der er nogle mænd i Kirken – jeg er glad for, at det ikke er mange, men der er nogle stykker – som tror, at de er deres hustruer overlegne. De gør klogt i at indse, at de ikke vil opnå den højeste grad af det celestiale rige, hvis ikke deres hustruer står ved deres side som jævnbyrdige partnere. Brødre, de er Guds døtre. Behandl dem som sådan.«¹

Opdrag jeres familie i retfærdighed

»Når jeg ser på jer og tænker på, hvad I er, nemlig ægtemænd, hustruer, fædre og mødre, både nuværende og kommende, så tænker jeg på den storslåede mulighed, som I har for at bringe den generation til verden, som kan blive den generation, der får verden vendt væk fra alt det slam og søle, som den hastigt er på vej ud i. I kan opdrage jeres familier i retfærdighed og sandhed med kyskhed og kærlighed og tro og trofasthed. Gud være med jer i det store og hellige værk, som I arbejder på.«²

Til enlige

»Vi har brug for jeres styrke. Vi har brug for jeres tro. Vi har brug for jeres evner. Vi har brug for jeres vidnesbyrd. Vi har brug for jeres villighed til at virke for Herrens værk. Vær trofaste, urokkelige og hengivne over for dette værk. Det er den eneste måde, hvorpå I kan finde fred og lykke, og I vil finde fred og lykke, hvis I vil efterleve evangeliet. Det er sandhedens og livets og forståelsens vej.«³

Søg åndelige rødder

»Der er meget smukt i (denne verdens mennesker), men uden de rødder, som findes i tro og overbevisning om Gud og den opstandne Herre, er der ikke meget, som kan hjælpe os, når der opstår kriser eller vanskeligheder. Søg efter det ægte, ikke efter ligningerne. Søg efter de evige sandheder, ikke de flygtige tendenser. Søg efter Guds evige værdier, ikke efter det, der er her i dag og væk i morgen.«⁴

Tryghed i Kirken

»Den største tryghed, som I finder, mine kære unge venner, er jeres medlemskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hold fast ved Kirken og efterlev dens principper, så tøver jeg ikke med at love jer, at I vil blive lykkelige, at I vil yde store bidrag til verden, og at I vil have grund til at knæle i bøn og takke Herren for alt, hvad han har gjort for jer ved at give jer de fantastiske og vidunderlige muligheder, som I har.«⁵

Kirkens mission

»Noget vigtigt, som vi i denne Kirke aldrig må glemme er vores altoverskyggende opgave med at hjælpe vor himmelske Fader med hans gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for hans sønner og døtre. Det er det, vi skal have i tankerne. Alt andet kommer i anden række og er underordnet det.«⁶

Vor himmelske Faders ønske for os

»Jeg er sikker på, at vor himmelske Fader ønsker, at hans børn skal være lykkelige – ikke bedrøvede, men glade. Jeg tror, at han ønsker at se dem nyde jordens goder, opnået på retfærdig vis...

Jeg tror ikke, han kan lide at se sine børn leve i fattigdom, elendighed, vanskeligheder, ugudelighed, synd og afsavn. Jeg tror, at han vil have, at de skal være glade.»⁷

Støt dem, som er blevet udelukket

»Af og til er vi nødt til at udelukke folk. Jeg håber ikke, at vi glemmer dem. Jeg håber ikke, at vi forsømmer dem. Jeg håber ikke, at vi afskærer dem så endegyldigt fra Kirken, at de føler, at de aldrig kan vende tilbage. Dette er forløsningens værk. Dette er frelsens

værk. Dette værk går ud på at støtte og opmuntre mennesker og hjælpe dem til at finde vej gennem livets morads. Jeg vil bønfalde jer om, at hvis der i jeres stave eller ward er nogen, som er såret over noget, at I da vil drage omsorg for dem, mens det stadig er muligt. Udskyd det ikke. Lad dem ikke føle, at de er svigtet og glemt og understødt og afskåret. Det er meget vigtigt ... jeg bønfaller jer om at støtte dem, der har brug for hjælp.«⁸ □

NOTER

1. Regionalkonference i Veracruz i Mexico, præstedømmets lederskabsmøde, 27. januar 1996.
2. Regionalkonference for gifte studerende ved BYU i Provo i Utah, 11. februar 1996.
3. Emigration 2. Ward, Emigration Stav i Salt Lake City, nadvermøde, 3. marts 1996.
4. Regionalkonference i Plano i Texas, 17. marts 1996.
5. Ungdomsfireside i Vista i Californien, 23. marts 1996.
6. Møde med Det Præsiderende Biskopråd, Kirkens direktører og cheferne for de timelige anliggender i Salt Lake City i Utah, 1. april 1996.
7. UV-møde i Colorado Springs i Colorado, 14. april 1996.
8. Regionalkonference i Smithfield-Logan, præstedømmets lederskabsmøde, 20. april 1996.

Nøglen til Brigham Youngs fremgangsrige lederskab var hans urokkelige tro på Gud.

BRIGHAM YOUNG: ILD I KROPPEN

Ronald K. Esplin

Brigham Young er med god grund kendt som en stor energisk leder. Iagttagere både fra hans egen tid og senere har omtalt hans alsidighed, dømmekraft og sunde fornuft. Efter at have besøgt ham i 1850'erne konkluderede den franske eventyrer Jules Remy, at få mennesker »besidder i så høj grad som han de kvaliteter, som skaber den fremragende politiker og dygtige administrator.«¹

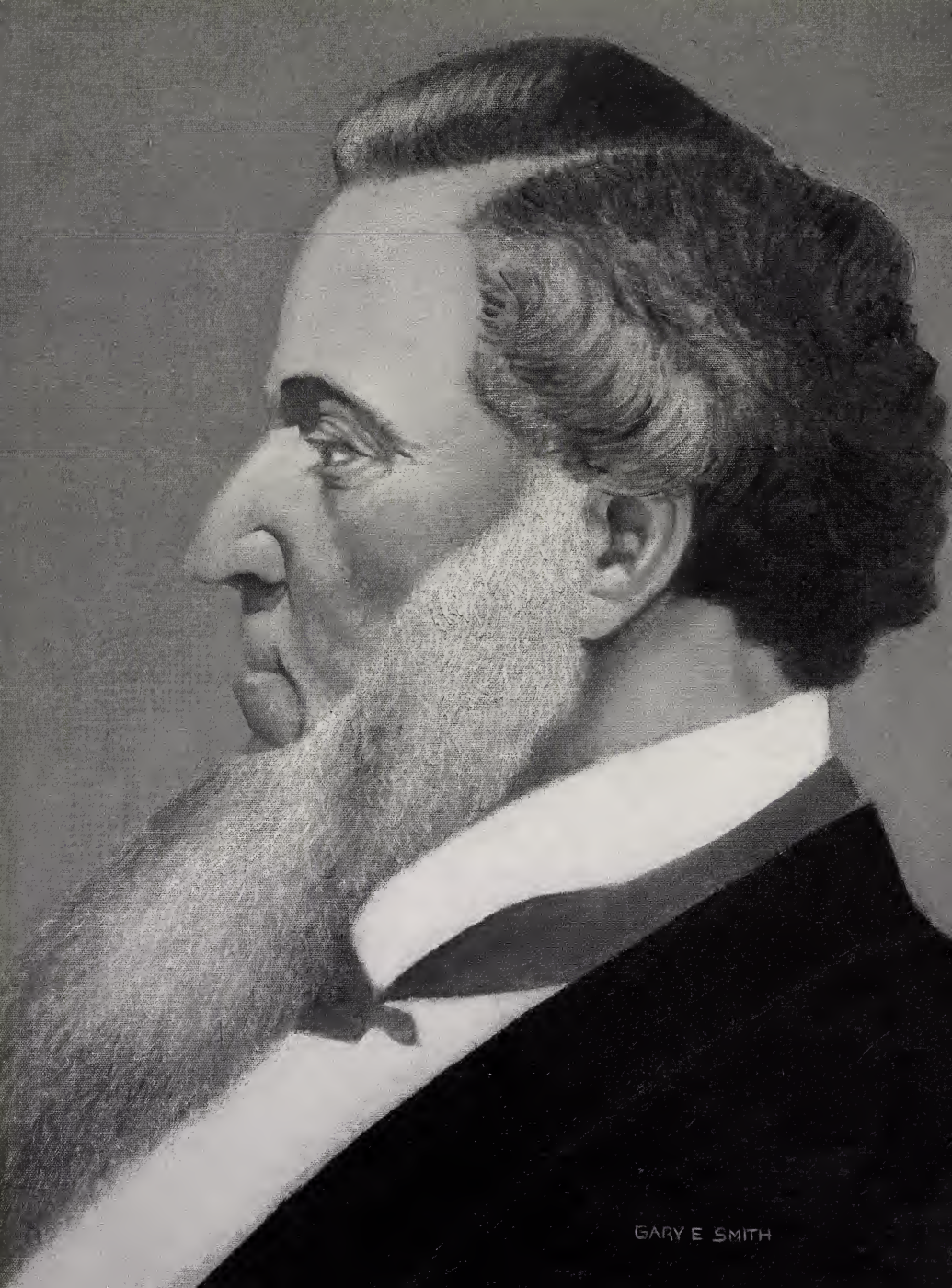
Men kun få iagttagere forstod, at Brigham Youngs succes hvilede mindre på praktiske evner, end på tro på Gud og indre styrke. Hans tro hvilede på nogle få grundprincipper: Gud åbenbarer sin vilje for mennesker, Joseph Smith var Guds talerør og profet, og Gud griber ind i menneskers anliggender. Brigham Young var en frimodig leder, fordi han var sikker på, hvad han ville opnå.

Brigham Youngs syn på livet og lederskab var ganske enkelt: »Det er min religion at kende Guds vilje og følge den.«² Dagligt søgte han at finde ud af, hvad der var Herrens vilje med ham *nu* – hvad var hans pligt *i dag*. Når han havde set, hvad hans ansvar var, brugte han al sin energi

på at udføre det. »Når jeg tænker på mig selv, tænker jeg blot dette – jeg har beslutsomhed, og jeg skal nok udføre min pligt, uanset hvad der sker.«³ Denne vilje til at gøre sin pligt fuldendte den stålsatte tro på, at hvis man var ude i Herrens ærinde og gjorde alt, hvad man formåede, så ville Gud gøre resten.

Han havde ikke altid haft den selvsikkerhed. Hans liv, før han traf evangeliet, havde været trist. Brigham, som blev født den 1. juni 1801 i staten Vermont, troede på Gud, men kunne ikke finde ham, og han tvivlede også tit på formålet med sit eget liv. Men hans omvendelse og indtrædelse i Kirken ved dåb i 1832, som fandt sted, da han var 30 og havde brugt mange måneder på at undersøge Kirken og overveje den, ændrede ham helt. Med »ild i kroppen,«⁴ som han senere udtrykt det, mødte han verden med vigtige, nye mål og en tro på Gud, som øgedes med erfaringen.

Brighams tro blev sat på prøve i Zions hær i 1834, og han fik større tillid til Joseph Smith, Gud og sig selv som Guds tjener. Han blev prøvet igen i 1840-1841, hvor han

GARY E SMITH

tjente sammen med De Tolv i Storbritannien under meget krævende forhold. Den oplevelse knyttede Brigham Young og hans medapostle sammen til en stærk gruppe.⁵ Da de vendte hjem, tildelte profeten De Tolvs Kvorum nye opgaver, og i de næste tre år brugte han enhver lejlighed til at rådgive dem.

Med mordet på Joseph og Hyrum Smith i 1844 blev Brigham Young kastet ud i en ny leders rolle. Brigham, der stadig var tyngt af sorg og tøvende med at træde i profetens sted, vidste dog, hvad der krævedes af ham. Han og De Tolv overtog uden tøven ledelsen, fordi det var »vores ufravigelige pligt« at gøre det.⁶ Hans handlinger i de første måneder og senere, da han førte de hellige i sikkerhed i Rocky Mountains, viser, at han blot mente, at han udøvede sine gudgivne talenter til at udføre det hverv, som Herren og profeten Joseph havde pålagt ham.

Efter Joseph Smiths død havde Brigham Young sine prioriteter helt på plads: Først skulle de hellige fuldføre templet i Nauvoo og modtage deres begavelse der. Derefter skulle de finde sig et nyt hjem, det forudsagte tilflugtssted ude vest på. For præsident Young krævede disse mål hans fulde opmærksomhed. Ja, faktisk var hans begejstring så smittende, at tempelbyggeriet i Nauvoo skred meget hurtigere frem under De Tolvs ledelse.

Ironisk nok ophidsede denne hurtigste vækst de fjender, som frygtede, at det ville blive umuligt at jage mormonerne ud af Nauvoo, når først deres tempel stod færdigt. Derfor svor disse fjender at jage dem bort inden da.⁷ Stillet over for mulige voldsomheder tøvende Brigham Young en kort overgang i januar 1845: Skulle de bygge templet færdigt, selv om det kunne føre til blodsudgydelse? Vi kan læse svaret i hans dagbog: »Jeg adspurgte Herren, om vi skulle blive her og fuldføre templet. Svaret var, at det skulle vi.«⁸

Da præsident Youngs beslutning var blevet bekræftet, fortsatte han stålsat sit virke. I maj blev slutstenen lagt, og De Tolv bekendtgjorde, at begavelsesceremonierne ville begynde i december. Og den tidsplan overholdt de. I hele denne periode talte Brigham i stærke vendinger, dels for at true fjenderne og dels for at hindre blodsudgydelse. »Vi vil hellere lide uret, end at gøre uret« var hans motto,⁹ og hans tro på, at Herren havde foreskrevet, hvad der skulle gøres, og at han ville afgøre udfaldet, fik Brigham til at gå modigt fremad.

Selv om præsident Young rådede over den største militærstyrke i staten Illinois, afholdt han sig fra at benytte Nauvoos milits, da voldsomhederne til sidst brød ud i september 1845. I stedet hengav han og de andre apostle sig til intens, målrettet bøn og indledte det, som historikeren B. H. Roberts har kaldt »den mest bønssomme tid i Kirkens historie.«¹⁰

Da arbejdet med templet skred fremad under den anspændte fredsperiode, vendte præsident Young i foråret 1845 sin opmærksomhed mod Vesten. Joseph Smith havde talt fortroligt om »et tilflugtssted, der ventede ... helt ude ved Rocky Mountains.«¹¹ Blot få uger før sin martyrdød, havde profeten givet De Tolv til opgave at søge efter det tilflugtssted.

Præsident Young betragtede det ikke som et offer at forlade sit hjem og templet, for han vidste, at de helliges fremtid ikke lå i Nauvoo, men ude vestpå. Han troede på, at de der ville blive et stort folk, og at de der i sikkerhed kunne bygge nye hjem og et nyt tempel. Med denne tro kunne præsident Young i september 1845, da bølgebander overfaldt bosættelser omkring Nauvoo, benytte lejligheden til at offentliggøre den længe planlagte udvandring.

Det lå Brigham stærkt på sinde at finde det rette sted. Efter hyppig faste og daglige bønner i sit kammer i templet

ZIONS HÆR, AF JOHN WEAVER

**Brighams tro blev sat på prøve i Zions hær i 1834,
og han fik større tillid til Joseph Smith,
Gud og sig selv som Guds tjener.**

så han i et syn det rette sted og mente, at han ville kunne genkende det. Nu havde han fred i sindet, han var parat.

En måned senere i februar satte Brigham Young og den første gruppe hellige over Mississippi-floden, selvom det stadig var vinter. Da præsident Young nu var på vej, syntes han draget mod vest som af en usynlig hånd. »Tro ikke ... at jeg er ked af at forlade mit hus og hjem,« skrev han fra prærien i Iowa til sin bror Joseph. »Nej, langt fra ... Det ser lovende ud forude,« skrev han, »men bagude ser det mørkt ud« over Nauvoo.¹²

Men oplevelserne i Iowa skulle ikke desto mindre vise sig at være vanskelige, og for en tid syntes Kirken at være gået helt i stå, både bogstaveligt og i overført betydning, i det knædybe mudder på prærien. Det krævede meget mere tid og flere forsyninger at flytte tusinder af hellige flere hundrede kilometer, end selv Brigham Young havde forestillet sig. Oplevelsen dræned ham og tvang ham til at indse sine begrænsninger. Han tabte sig så meget, at hans tøj ikke længere passede. Brigham, der var både fysisk og følelsesmæssigt udmattet, erkendte nu mere end nogen-

sinde nødvendigheden af Guds indgriben. Og han savnede Joseph til at rådgive sig og opmuntre folket.

Da Brigham Young rejste sig fra sin seng om morgenen den 17. februar 1847, blev han pludselig ramt af sygdom og »sank besvimmel og om og lå som død.«¹³ Kun de, der dør og træder bag sløret, kunne vide, hvordan han havde det, sagde han to uger senere og tilføjede, at »jeg ved, at jeg var i åndevederdenen.« Men han kunne ikke straks huske alt, hvad han havde set derovre: »Det eneste jeg ved, er det, som min hustru siden har fortalt mig. Hun sagde, at jeg havde sagt, at jeg havde været der, hvor Joseph og Hyrum var«, og at »det er svært at vende tilbage til livet.«¹⁴

Da Brigham Young kom til sig selv igen, faldt han i søvn og drømte, og da han vågnede nedskrev han det, han havde set. »I min drøm tog jeg hen for at tale med Joseph,« skrev han. Han så Joseph sidde ved et stort vindue og se »fuldstændig naturlig ud.« Brigham tog ham ved hånden, kysede ham på kinderne og spurgte, hvorfor de ikke kunne være sammen som før. Joseph rejste sig fra sin stol, så på Brigham og sagde på sin sædvanlige måde: »Det er helt i

BRIGHAM YOUNGS KOMAGNIO MED VANDKØLETT, AF MINNEVA TECHERT

Præsident Young betragtede det ikke som et offer at forlade sit hjem og det nyopførte tempel i Nauvoo. Han vidste, at de helliges fremtid lå ude vestpå, hvor de kunne bygge i fred.

sin orden.« Brigham gjorde indvendinger, men Joseph svarede: »Du må klare dig uden mig en tid, og så skal vi atter være sammen.«

Brigham bad så sin læremester Joseph om råd. Rådet var direkte og enkelt: »Sørg for at fortælle folket, at de skal bevare Herrens Ånd.«¹⁵ Brigham vendte sig og så Joseph stå i lyset, »men der, hvor jeg skulle hen, var der mørkt som ved midnat.« Fordi Joseph insisterede på det, begav Brigham sig »atter ind i mørket« og vågnede.¹⁶

Skønt Brigham Young ofte talte om denne drøm i ugerne, før man drog af sted mod Rocky Mountains, uddybede han dog ikke betydningen af den. Det har utvivlsomt styrket hans sjæl og atter bekræftet for ham, at han var ude i Herrens (og Josephs) ærinde. Selv om han stadig var tyngt af lederskabets krav og den store udfordring, havde han dog fred i sindet.

Det var ikke altid, at hans nærmeste følte den samme fred. To uger efter præsident Youngs sygdom og syn, opsøgte hans bror Joseph Young ham og »sagde, at han mente, at de 50 kg forsyninger« – hvilket var det minimum, som man

havde bekendtgjort – »var meget lidt til hver pioner.« Nogle måneder tidligere havde han fortalt Brigham, at det ville kræve et mirakel, der var lige så stort, som dengang Moses førte israelitterne gennem ørkenen, at føre de hellige sikkert gennem Iowa. Skulle de nu forvente endnu et mirakel? Med så få forsyninger, sagde han, ville ethvert uheld kunne bringe hele ekspeditionen i fare. Brigham Young mente, at den mængde – som var alt, hvad de kunne håbe på at skrabe sammen – simpelthen bare måtte være nok. »Brigham svarede, at han ville bede alle dem, der ikke havde tro nok til at drage af sted med den mængde forsyninger, om at blive tilbage.«¹⁷ Præsident Young var ikke dumdristig, men realistisk. Når de hellige havde gjort alt, hvad de formåede, havde de ikke andet valg end at forlade sig på Herren.

Præsident Young mødte udfordringerne med stoisk ro, fordi han vidste, at det ikke var hans egen plan. Som han fortalte de hellige næsten ti år senere: »Det var ikke mig, der udtænkte den store plan om, at Herren skulle gøre det muligt for sit folk at nå frem til disse bjerge.« Hvem var

der så? »Det var Guds kraft, der udvirkede dette folks frelse,« insisterede han.¹⁸

Lige fra det øjeblik Brigham Young trådte ind i Saltsødalen i 1847, havde han en klar opfattelse af, hvad de hellige skulle udrette her, samt en fast overbevisning om, at de med Herrens beskyttelse ville få lov til at gøre det.¹⁹ Han forudså, at hvis de levede værdigt, ville de aldrig blive jaget bort derfra.²⁰ Det var den tro, der styrkede ham og styrede hans beslutninger gennem hans lange virke som både verdslig og kirkelig leder i Utah.

I 1857-1858 blev præsident Youngs tro sat på en alvorlig prøve, da tusinder af amerikanske soldater marcherede mod Utah som »eskorte« for Alfred Cumming, der af den amerikanske regering var blevet udnævnt til at afløse Brigham Young som guvernør. Nogle har hævdet, at guvernør Young straks skulle have søgt en politisk løsning. Rent logisk så det ud til, at kompromis og samarbejdsvillighed var den eneste politik, som kunne sikre freden.

Men præsident Young var af en anden opfattelse. De helliges erfaringer i Missouri havde lært ham, hvad fjender kan udrette, når de bakkes op af militæret. Guvernør Young, der var overbevist om, at Herren ville hindre en katastrofe, hvis de hellige ville gøre alt, hvad der stod i deres magt, erklærede territoriet i undtagelsestilstand og mobiliserede militsen og pålagde den at gøre alt, undtagen at gribe til blodsudgydelse, for at sinke hæren, som nærmede sig. Græsange og forsyningsvogne blev stukket i brand, fødevarer og kvæg blev inddraget og fortropperne blev generet dag og nat. Men soldaterne blev ved med at komme – lige indtil sneen meget belejligt tvang hæren til at slå vinterlejr ved Fort Bridger, som lå omkring 150 kilometer fra mormonernes bosættelse i Saltsødalen.²¹

Men det gjorde selvfølgelig ikke en ende på hærens fremmarch. Da foråret kom, ville soldaterne have hævn

for en frygtelig vinter. Da de nu stod over for en fornyet og om muligt endnu farligere trussel, gav Brigham Young sine folk ordre til at gå til modværge mod hæren, men han tilføjede det løfte, at »ikke et skud vil blive løst og ikke en eneste mand dræbt.« En af hans befalingsmænd, en mand, der betragtede præsident Young som Herrens talefører, sagde, at »han vidste, at det var sandt, men han troede ikke et ord af det.« Under de givne omstændigheder syntes blodsudgydelser uundgåelige.²²

Mens soldaterne marcherede frem mod byen, indgik Brigham Young og den nyudnævnte guvernør Alfred Cumming sammen med Thomas L. Kane, de helliges ikke-mormonske ven, som havde sat livet på spil for at nå frem til Utah om vinteren, et fredeligt forlig. Hæren marcherede fredeligt og uden episoder gennem det mennesketomme Salt Lake City til en isoleret lejr 50 kilometer derfra. Kaptajn Jesse Gove fra den amerikanske hær opsummerede Utah-krigens tabstatistik: »Faldne: Ingen. Sårede: Ingen. Til grin: Alle.«²³ Det vil sige alle undtagen Brigham Young, som gennem det hele havde haft en indre vished om, at episoden ikke ville ende i katastrofe.

Præsident Youngs lederskab var selvfølgelig ikke uden mangler, det er der jo ingen dødelige, der er. »Der er menneskelige svagheder, som jeg er nødt til at tilgive,« sagde han ved en bestemt lejlighed. »Jeg har jo selv svagheder. Jeg begår også fejl,« fortsatte han, men »jeg står, hvor jeg kan se lyset. Jeg prøver at holde mig i lyset.«²⁴ Han mente ikke, at han var blevet lovet, at han aldrig ville begå fejltagelser, eller at han altid ville vide, hvad der var den bedste løsning, men at Gud i den sidste ende ville tage sig af det væsentlige. Han opgav hurtigt det, der ikke duede, for i stedet at vælge en model, som var bedre, men hans kurs og beslutningskompetence forblev uændrede. Langsigtede mål, som byggede på åbenbaring dannede grundlag for hans daglige

beslutninger og gav ham mod til at fortsætte fremad, på trods af alle hindringer eller fejltagelser.

Denne vished kunne til tider få Brigham Young til at virke stædig. Få måneder efter den fredelige løsning på Utah-krigen, talte præsident Young med guvernør Cumming. Den retsindige guvernør, der var bekymret over, at man kun med nød og næppe havde undgået en katastrofe, advarede Brigham Young mod at gribe til provokationer i fremtiden.

»Med al respekt, Deres Excellence,« afbrød præsidenten, »jeg har ikke i sinde at tage mod råd fra noget levende menneske hvad angår mine anliggender.« Det var ikke for at lade hånt om venner og rådgivere, men i sådanne kriser stolede han alene på Gud. »Min religion er sand,« sagde han højtideligt til guvernøren, »og jeg er fast besluttet på at efterleve dens principper, så længe jeg lever.« Han ville, sagde han, »følge min himmelske Faders råd, og jeg har tro til at gøre det og tage konsekvenserne ...

De vil måske mene, at det er besynderligt,« konkluderede han, »men De vil få at se, at jeg har ret.«²⁵

NOTER

1. Jules Remy, *A Journey to Great Salt Lake City*, to bind (1861), 2:495.
2. *Journal of Discourses*, 14:118.
3. *Journal of Discourses*, 5:97.
4. *Journal of Discourses*, 1:90; 9:141; 16:69-70.
5. Se James B. Allen, Ronald K. Esplin og David J. Whittaker, *Men with a Mission: The Quorum of the Twelve Apostles in the British Mission, 1837-1841*, (1992).
6. Brigham Young til Vilate Young, 11. august 1844, Brigham Young Papers, arkivafdelingen, Kirkens Historiske Afdeling, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah; herefter omtalt som SDH-kirkens arkiver.
7. *History of the Church*, 7:363.
8. Brigham Youngs dagbog, 24. januar 1845.
9. *History of the Church*, 6:241-242; George D. Watts referat,

den 6. april 1845, SDH-kirkens arkiver.

10. *History of the Church*, 7:xxix. Se yderligere detaljer i Ronald K. Esplin: »Brigham Young and the Power of the Apostleship: Defending the Kingdom through Prayer, 1844-1845,« Sidney B. Sperry Symposium, A Sesquicentennial Look at Church History (1980), s. 102-122.

11. Jonathan Durham, som citerer af Thomas Burdick til Joseph Smith, 28. august 1840, Joseph Smith Collection, SDH-kirkens arkiver.

12. Brigham Young til Joseph Young, 9. marts 1846, Brigham Young Papers, SDH-kirkens arkiver.

13. *The Journals of John D. Lee 1846-47 and 1859*, to bind, red. Charles Kelly (1984), 1:90.

14. *On the Mormon Frontier, the Diary of Hosea Stout, volume 1, 1844-1848*, to bind, red. Juanita Brooks (1964), 1:238. Stout, der var sekretær for højrådet, nedskrev først Youngs bemærkninger som en del af referater og kopierede dem derefter i sin egen dagbog. Se også Joseph Fieldings beretning i hans dagbog fra 1847, efter at han havde hørt præsident Young fortælle om begivenheden.

15. Brigham Young holograf, 17. februar 1847, Brigham Young Papers, SDH-kirkens arkiver.

16. Hosea Stouts dagbog, den 28. februar 1847. Brigham Young fortalte sine tilhørere: »Jeg ønsker, at I alle skal huske min drøm, for det var et Guds syn og blev åbenbaret gennem Josephs ånd.«

17. Willard Richards dagbog, 3. marts 1847, SDH-arkiver.

18. *Journal of Discourses*, 4:41.

19. Han fortalte senere om sit første glimt af dalen: »Lysets ånd hvilede på mig og svævede over dalen, og jeg følte, at her kunne de hellige finde beskyttelse og sikkerhed.« *Manuscript History of Brigham Young 1846-1847*, red. Elden J. Watson (1971), s. 564.

20. Da Brigham Young det følgende forår (maj 1848) hørte, at deres færdige havde udtrykt frygt for, at intet ville kunne drive dem bort fra Rocky Mountains, hvis de fik lov til at slå sig ned der, gav han dem ret: De hellige ville aldrig blive jaget fra bjergene, »medmindre de jager sig selv ud. Det profeterer jeg selv.« Det var hans faste tro, at »vi skal nå sikkert derud« og derfra »forkynde rigets fredelige anliggender for alverden.« Referat, den 14. maj 1848, SDH-kirkens arkiver.

21. *Utah's History*, red. Richard D. Poll (1978), s. 168.

22. Brigham Citys optegnelser, 5. juni 1870, Brigham Young Papers, SDH-kirkens arkiver.

23. Jesse A. Gove, *The Utah Expedition, 1857-1858; Letters of Captain Jesse A. Gove*, red. Otis G. Hammond, New Hampshire Historical Society Collections (1928), s. 351.

24. Referat, 30. april 1860, SDH-kirkens arkiver.

25. Referat fra Kirkens historikers kontor, 24. april 1859, SDH-kirkens arkiver.

STJERNEN BØRNESTJERNEN

146. ÅRGANG

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

MARTS 1997

BED OFTE

Patricia P. Pinegar, præsidentinde for Primary

Et af de lykkeligste øjeblikke i mit liv fandt sted, da jeg var 17 år gammel. Mine venner og jeg var til en fireside, hvor taleren belærte os om Frelserens kærlighed. Han sagde, at vi kunne have tillid til Frelseren, at han ville lede os, at han ville støtte os, at vores tro på ham ville vokse, og at vi kunne føle større glæde, end vi nogensinde før havde oplevet.

Men vi skulle gøre noget: Vi skulle vælge at tro på Frelseren og hans kærlighed, vi skulle bede om hans hjælp, og så skulle vi øve os i at tænke på ham hele dagen.

Taleren foreslog, at som en hjælp til at minde os om Frelseren kunne vi lytte til skoleklokken, der ringede flere gange om dagen. Hver gang vi hørte klokken, skulle vi bede en stille bøn, selv med åbne øjne, eller når vi gik ned ad gangen. Vi kunne takke vor himmelske Fader for vores velsignelser, især for Frelseren. Vi kunne fortælle ham om vores kærlighed til ham og bede om hans hjælp. Han belærte os om, at vi på blot et par sekunder, flere gange om dagen, kunne øve os i at tænke på vor himmelske Fader og Frelseren.

Og der var én ting til: Taleren foreslog, at vi straks skulle gå fra at bede for os selv til at bede for en anden –

en ven, en lærer eller en fremmed – og bede vor himmelske Fader velsigne det menneske.

Han gjorde os opmærksom på, at selvom det ville synes underligt i begyndelsen, så ville vi, hvis vi blot ville prøve det, fyldes af hans kærlighed, vores tro ville vokse og vi ville føle glæde.

Jeg syntes, at det lød vidunderligt. Jeg besluttede at prøve det. Jeg var slet ikke klar over, hvor mange gange klokken ringede i løbet af en dag! Når jeg hørte den, stoppede jeg op. »Kære himmelske Fader, tak. Velsign mig og velsign Dorene. Jeg ved, hun har det svært.« Til at begynde med var det lidt underligt, men snart tænkte jeg ikke kun på min himmelske Fader og Frelseren, når klokken ringede, men mange gange i løbet af dagen. Jeg kan huske, at jeg en morgen gik gennem en mudret mark og fik øje på en lille, gul blomst. Det var sikkert ukrudt, men jeg syntes, at den var smuk, og jeg følte, at han havde skabt den for min skyld. Jeg elskede ham inderligt. Min tro var vokset, og jeg var lykkelig.

Det er ikke let at vælge at øge sin tro på Frelseren. Det kræver en indsats, men den følelse af fred og glæde og kærlighed, som vi opnår, er umagen værd. □

ILLUSTRERET AF MARK KOBSON

HENRIKS LISTE

Diane L. Mangum

Hvorfor går det altid dårligt for mig?« mukkede Henrik, mens han forsøgte at hive sine skoletaske ud under sig. Det var en kold morgen, og vejen hen til skolen var meget glat. Han var sent på den, og fordi han havde så travlt, var han gledet lige uden for skolen og landet på sin rygsæk.

Henrik kiggede ned i tasken. »Åh nej,« sukkede han. »Det er værre end jeg troede.« Da han var faldet, havde han mast hele sin madpakke, også den lille juicekarton, som hans mor havde givet ham med. Den havde sprøjtet ud over det hele. Henrik halede sin stil op. Den var gennemblødt af æblejuice.

»Hvorfor går det altid dårligt for mig?« mumlede han igen og igen, mens han åbnede døren til skolen og gik ned mod sin klasse med det dryppende stilehæfte mellem to fingre.

»Godmorgen, Henrik. Hvordan har du det i dag?« spurgte fru Bjesk, da han kom ind i klassen.

»Jeg har det dårligt,« sagde han vredt, mens han hængte sin frakke på plads og satte sig ned.

To piger i nærheden fnisede. »Henrik har det altid dårligt,« sagde Kirsten.

»Altid,« lo Anna.

Fru Bjesk satte sig ved siden af Henrik. »Hvorfor har du det så dårligt?«

Uden et ord viste Henrik hende det våde og klisterede stilehæfte. Så stak han hånden ned i lommen og halede et stykke krøllet papir frem. Han glattede det ud på bordet og sagde: »Se her. Det går mig altid dårligt. Jeg kan bevise det, for jeg skriver det hele ned på den her liste. Nu skal jeg lige tilføje det, der skete på vej til skole i dag.

Jeg gled på isen. Jeg maste min frokost. Jeg fik juice ud over stilehæftet, og jeg tror, jeg skræbde min albue.«

»Tja,« sagde hans lærerinde. »Det er en barsk måde at starte dagen på. Hvad står der ellers på din liste?«

Henrik kiggede ned ad sin ulykkesliste. »I går slog jeg min tå. Mine to storebrødre

drak al kakaomælken til middag, inden jeg nåede at få noget. Jeg nåede ikke at få en gyngetur i frikvarteret. I mandags mistede jeg mit yndlingslegetøj, og min blyant knækkede midt i en diktat. Amanda spildte sin mælk nede i kantinen, og det sprøjtede ud over mig.« Henrik trak vejret dybt og skulle til at fortsætte.

»Jeg kan godt se, hvad du mener,« afbrød fru Bjesk ham hurtigt. »Men jeg kan ikke forstå, hvorfor du skriver det ned på en liste.«

»Hvis jeg ikke gør det, så glemmer jeg det måske. Det går nemlig altid dårligt for mig.«

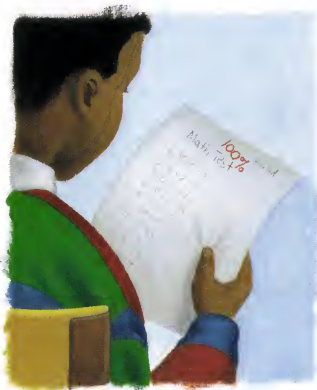
Fru Bjesk så på Henrik og tog så den blyant, som hun havde bag øret. »Ved du, hvad jeg tror?« spurgte hun.

Henrik rystede på hovedet.

»Jeg tror ikke, at din liste er lang nok.« Henrik så forbløffet på sin lærerinde. Han mente, at hans liste sådan set havde det hele med. Han havde haft den i lommen og skrevet på den hele ugen.

»Jeg kunne godt tænke mig at se, hvordan din liste ville se ud, hvis du skrev alt det ned, som skete for dig i dag. Det vil kræve lidt mere end det lille stykke papir. Her, tag det her hæfte. Begynd med det, der skete på vej til skole, og skriv så alt, hvad der sker i dag.«

»Okay,« sagde Henrik, »men der sker altså kun dårlige ting.« Fru Bjesk smilede bare, og han begyndte at

skrive. Han sørgede for at få alle detaljer om æblejuicen, det ødelagte stilehæfte, den maste madpakke og hans skrabede albue med, det hele.

De havde matematik i første time. Eleverne arbejdede med de stykker, der stod på tavlen, mens fru Bjesk gav dem deres regnepróver tilbage. Henrik havde alle sine stykker rigtige! Hun blinkede til Henrik, da hun gav ham próven tilbage, og sagde: »Husk at skrive det ned i hæftet.« Henrik fiskede listen frem.

Senere skulle eleverne læse et stykke højt, og da de skulle trække lod om rollerne, fik Henrik heltens rolle! Fru Bjesk blinkede igen, og Henrik vidste, at han skulle skrive det ned.

Da børnene tog tøj på og gik ud til frikvarter, lagde hans lærerinde mærke til, at han havde fået nye støvler med varmt, loddent fór og handsker, der passede til.

»Nye støvler, Henrik?« spurgte hun.

»Jeps,« sagde han. »Mor købte dem til mig i går.«

»Hmmm,« fru Bjesk gned sig på hagen. »Det lyder som noget, der er sket for dig.«

»Jeg ved det godt,« sagde Henrik. »Jeg må hellere skrive det ned.« Og mens han var i gang, lagde han mærke til, at hans frakke også var dejlig varm. Og han opdagede, at han ikke havde skrevet noget om den dejlige varme morgenmad, som hans mor havde lavet til ham.

Som dagen gik, blev Henriks liste længere og længere. Lige efter frokost skrev han om, hvor hæsligt det var at spise en fladmast madpakke og om, at Richard havde grint af hans flade mad i en hel time. Men ude på legepladsen scorede han tre mål for sit hold, og Niels spurgte, om de skulle lege sammen efter skoletid. Det måtte han også skrive på sin liste.

I formningstimen spildte han vandfarve over det hele. Det blev skrevet med meget store bogstaver i hæftet. Jenny hjalp ham med at tørre det hele op, og fru Bjesk blinkede til ham igen, så han vidste, at han skulle skrive »hjælp fra en ven« på listen. Han havde allerede skrevet tre sider i hæftet.

Da dagen var forbi, gik Henrik op til sine lærerinde med hæftet. »Nå,« sagde han. »Jeg tror, jeg har fået det hele med.«

»Godt,« sagde hun. »Hvad siger du så? Skal vi tælle alle de dårlige ting?«

Henrik kiggede ned på sine fødder og fumlede med den gamle, krøllede liste, som han havde i lommen. Det var svært for ham at indrømme det, men måske var det hele slet ikke så slemt. »Fru Bjesk,« sagde han, mens han kiggede på hæftet. »Jeg tror, jeg har haft så travlt med alt det dårlige, at jeg glemte at lægge mærke til det gode.«

Fru Bjesk smilede.

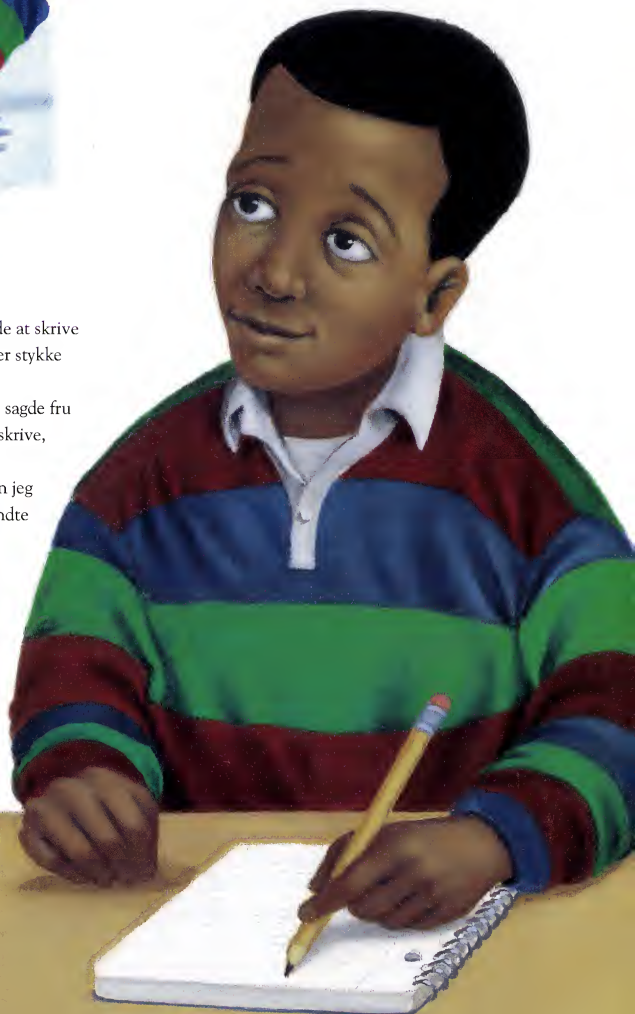
»Den der liste er meget mere spændende at skrive end den gamle liste. Må jeg beholde det her stykke papir?«

»Du kan beholde hele hæftet, Henrik,« sagde fru Bjesk. »Jeg håber, at du bliver ved med at skrive, indtil du har en meget lang liste.«

Henrik smilede. »Tak,« sagde han. »Men jeg er altså stadig sur over, at min æblejuice endte i stيلهæftet i stedet for i min mave.«

»Det tror jeg gerne,« sagde fru Bjesk, »men i det mindste fik du da set, at der også sker gode ting, og at det hjælper at skrive alt ned. Hmmm, mon ikke der sker dig noget godt i næste uge, når vi skal til at skrive dagbøger? Hvad tror du?«

»Ja!« □

MINE VALG HAR FØLGER

Karen Ashton

»Der er en lov uigenkaldelig fastsat i himlen for denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættet. Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilken den er forjættet« (L&P 130:20-21).

Hver dag skal du træffe valg, og hvert valg har følger eller resultater. Hvis du vælger ikke at sove, vil følgen være, at du bliver træt. Hvis du vælger ikke at spise, vil følgen være, at du bliver sulten. Når du vælger at læse i skrifterne, vil du lære vor himmelske Faders ord at kende (se Joh 5:39). Når du vælger at nærmere dig din himmelske Fader i bøn, vil han høre dig og nærme sig dig og lytte (se L&P 88:62-63).

At træffe valg er som et samle en pind op. Når du samler den ene ende af pinden op, følger den anden ende med. Når du træffer et valg, følger der altid en konsekvens eller følge med.

Nogle følger kommer hurtigt efter, at du har truffet et valg. Andre gange bemærker man måske ikke følgerne, før længe efter at man har truffet sit valg. Men der kommer altid en konsekvens eller følge.

Følgerne af rigtige valg er velsignelser fra vor himmelske Fader. Du har før truffet vigtige beslutninger, som du er blevet velsignet for. Da du boede i himlen, valgte du at følge din himmelske Faders plan. Følgen af at træffe det rigtige valg var, at du kom her ned på jorden og fik et legeme. Nu hvor du er her på jorden, ønsker vor himmelske Fader, at du skal blive ved med at træffe rigtige valg, så du kan modtage flere velsignelser og være lykkelig.

Satan ønsker ikke, at du skal være lykkelig, og han ved, at forkerte valg vil føre til sorg.

Men vor himmelske Fader elsker dig og vil hjælpe dig med at træffe gode valg. Han sendte sin søn, Jesus Kristus, ned for at vise dig, hvordan man træffer kloge valg. Frelseren kom ned for at bo på jorden og være et eksempel, som du kan følge. Når du efterlever Jesu Kristi lærdomme og adlyder vor himmelske Faders bud, så kommer der gode følger.

Forslag til fællestid

1. *Forklar, at vor himmelske Faders bud står nedskrevet i skrifterne, og at et bud og dets tilhørende følge ofte står nedskrevet side om side, eller et par vers fra hinanden. Del bømene op i fire grupper. Giv hver gruppe et stykke papir, som er foldet på midten. Øverst i venstre side skriver du Bud. Og øverst i højre side skriver du Følger. Giv hver gruppe tid til at finde budene og deres følger i disse henvisninger: L&P 89, L&P 59, L&P 88:118-126, L&P 42:18-31.*

2. *Fortæl historien om Noa (se 1 Mos 6:5-7:24). Lad børnene lave et nyhedsprogram ved navn »Valg og konsekvenser«, som bygger på Noas historie. Lad nogen være nyhedsplæser, meteorolog, journalist og folk, der bliver interviewet før og efter regnen er begyndt. Mindre børn vil måske hellere tegne et billede af Noa og arken, dyrene og urejnet. Lad alle grupperne være sammen om at lave nyhedsudsendelsen. Tal om de valg, som folk på Noas tid traf, og om følgerne af deres valg.*

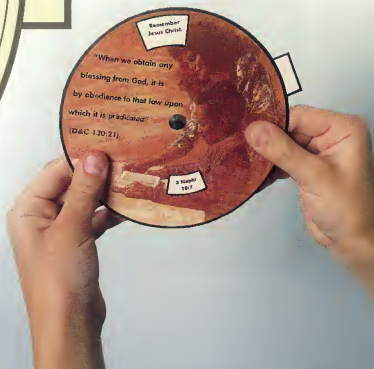
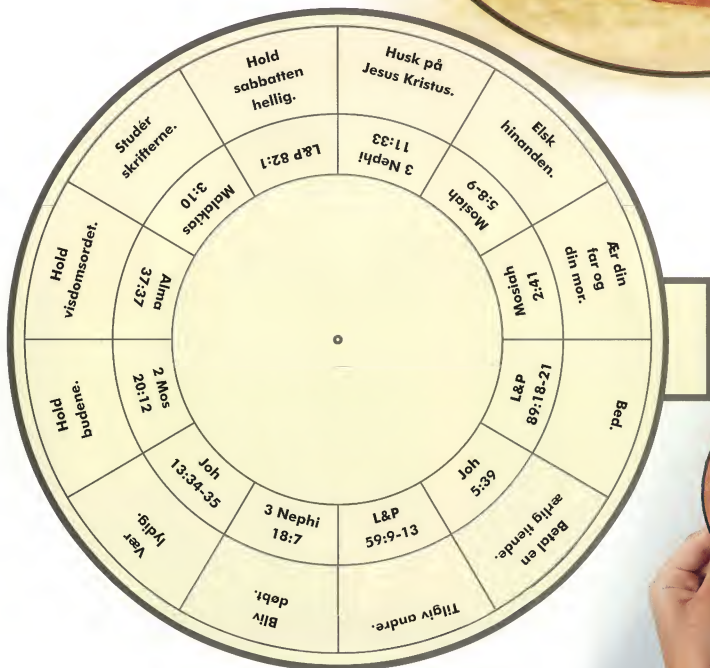
3. *Giv hvert af de mindre børn et stykke papir med en cirkel på, som skal forestille et ansigt. Lad dem tegne øjne, næse, ører og hår på. Giv hvert barn et farvet stykke halvmåneformet papir, som skal gøre det ud for enten et smil eller en surmulemund. Den skal vise, hvad de ville føle i følgende situationer: (1) Din mor beder dig rydde op på dit værelse, og det gør du; (2) du tegner et billede af din bedstemor, og hun hænger det op på sit køleskab; (3) du spiser noget af din brors slik uden at spørge om lov. Lav flere situationer, hvis der er tid til det. □*

INSTRUKTIONER

Lim denne side på tykt karton og klip så skiverne ud. Klip ruderne i den øverste skive ud. Stik en clips gennem midten af skiverne. Drej på den øverste skive for at se et af vor himmelske Faders bud og et skriftsted, som fortæller dig, hvilke velsignelser han lover dem, der holder det bud.

»Når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilken den er forjættet« (L&P 130:21).

SMÅ VENNER

VÆLG DET RETTE

Carliss Clayton

FOR AT VÆRE PIONER

Frejdigt ♩ = 69-76

Ledsagende stemme ad lib

Vi mar - che - rer

1. Du skal ik - ke træk - ke
(2. Men) tro skal du ha' på

al - tid frem - ad. Vi mar - che - rer al - tid frem - ad.

kær - ren ve - jen; hun - dred' mil - og mer, gå
ve - jen; mod i den her. Og

Al - tid frem - ad, al - tid frem - ad.

o - ver præ - rier, bjerg - og dal for at
ar - bejd' hårdt for ret - fær - dig - hed for at

1. Jeg er pi - o - ner, går frem - ad. ner.
 C⁷ F F

2. væ - re pi - o - ner 2. Men væ - re pi - o - ner. ner.

2 1 2 3 1 5

Tekst: Ruth Muir Gardner, f. 1927. © 1980 SDH

Musik: Ruth Muir Gardner, f. 1927; arr: Vanja Y Watkins, f. 1938. © 1980 SDH

5 Mos 31:6

Denne sang kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommerciel brug i kirke og hjem.

EN INDSAMLING AF HELLIGE

Sherrie Johnson

1830 talte næsten alle i Kirtland i Ohio om den »guldbibel«, som missionærer havde bragt med fra New York. Mange mennesker var begejstrede for evangeliet, var blevet døbt og fortalte deres venner om deres nye tro. Andre blev stødt af den nye religion og gik ud for at advare deres naboer mod den. Det var som om, der end ikke var et musehul, hvor Kirken ikke blev enten rost eller fordømt.

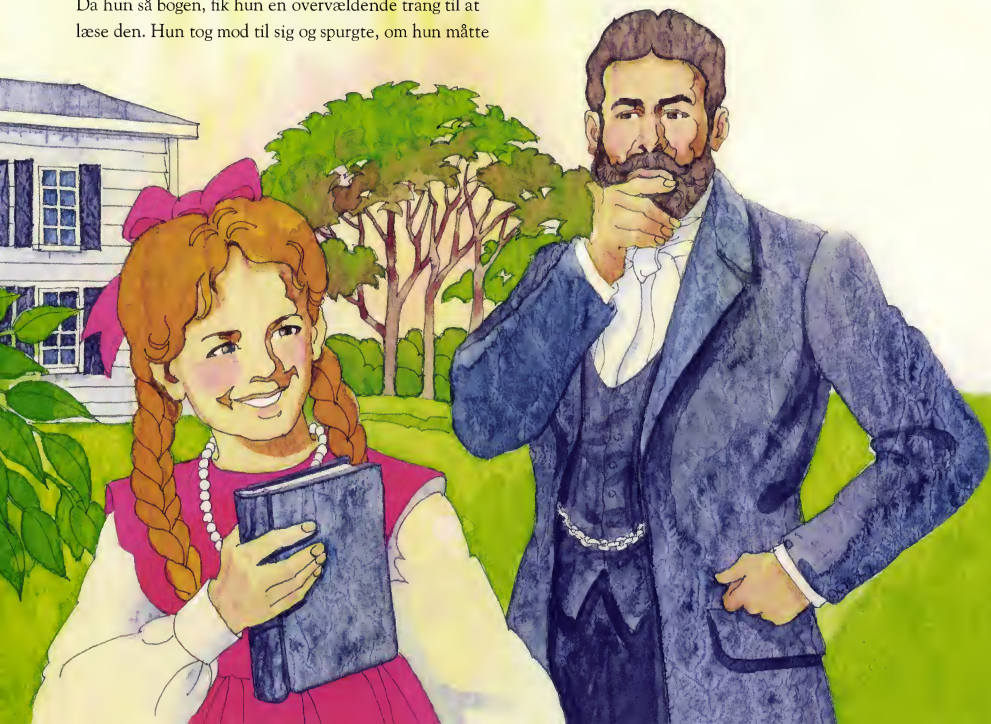
Al denne snak vakte stor nysgerrighed med hensyn til Kirken og Mormons Bog. Den 12-årige Mary Elizabeth Rollins, der for nylig var blevet døbt, ville gerne se Mormons Bog, men der var kun meget få eksemplarer i omløb. Da hun hørte, at hendes nabo Isaac Morley havde et eksemplar, gik hun hjem til ham for at se den. Da hun så bogen, fik hun en overvældende trang til at læse den. Hun tog mod til sig og spurgte, om hun måtte

tage bogen med hjem og læse i den, mens bror Morley var til missionærmøde samme aften.

Til at begynde med tøvede bror Morley, men så sagde han: »Mit barn, hvis du vil love mig, at du kommer tilbage med den inden morgenmaden i morgen, så må du godt låne den.«

Mary skyndte sig hjem og slog døren op, mens hun råbte til sin onkel og tante: »Her er 'guldbiblen'!«

Hendes onkel og tante satte sig straks ned sammen med hende, og de skiftedes til at læse højt til langt ud på natten. Mary stod tidligt op næste morgen så snart det var lyst nok til at læse, og så lærte hun det første vers udenad. Bagefter skyndte hun sig hen til bror Morleys hus for at aflevere bogen.

Bror Morley tog imod hende og sagde: »Du har vel næppe fået læst ret meget i den.« Da Mary viste ham, hvor langt de havde læst, blev han meget overrasket. »Jeg tror ikke, du kan genfortælle et ord af det,« sagde han. Mary fremsagde så det vers, som hun havde lært udenad og genfortalte beretningen om Nephi. Bror Morley stirrede på hende og sagde så: »Mit barn, tag du bogen med hjem og læs den færdig. Jeg kan vente.«

Mary var en af de mange, der blev medlem af Kirken i Kirtland. Snart blev området et blomstrende centrum for evangelisk aktivitet, og i december 1830 gav Herren de hellige andre steder befaling om at samles med de hellige, som boede i Ohio (se L&P 37). Det var meget vanskeligt for mange af Kirkens medlemmer. Det betød, at de måtte sælge deres hjem og forlade deres familie og venner. Mange måtte efterlade ejendele, som var for store til at kunne være i deres bagage. Det var en hård prøvelse, men de fleste af dem indså, at det var en stor velsignelse at samles på et sted, hvor de kunne tilbede Gud sammen og hjælpe hinanden.

I slutningen af januar 1831 rejste Joseph og Emma Smith i hestetrukken kane fra New York til Ohio. Det var meget koldt, og Emma ventede et barn. De ankom sikkert til Newel K. Whitneys butik i Kirtland i begyndelsen af februar. Da de stoppede, sprang profeten ned fra kane, gik ind i butikken og hen til bror Whitney, som han aldrig før havde set. »Newel K. Whitney,« sagde han og rakte hånden frem. »Du er manden!«

»Jeg er ked af det,« sagde bror Whitney, »men jeg kan ikke kalde dig ved navn, som du har gjort med mig.«

»Jeg er profeten Joseph. Du har bedt om, at jeg skulle komme. Hvad vil du have, at jeg skal gøre?« Joseph forklarede, at mens han endnu var i New York, havde han i et syn set bror Whitney bede om, at han skulle komme til Kirtland. Glædestrålende gjorde familien Whitney plads til familien Smith i deres eget hjem, indtil de kunne finde et sted at bo.

Så snart de havde fået solgt deres hjem, fulgte flere medlemmer af Kirken efter Joseph. Nogle rejste også med kane, andre tog dilligencen eller en hestevogn. Der

er mange floder og søer i det vestlige New York og Ohio. Der var blevet gravet kanaler, som forbandt disse vandløb, så de fleste hellige ankom med floddampere eller båd. Tre grupper fra New York foretog rejsen på denne måde. Det var Kirkens grene fra Colesville, Fayette og Palmyra-Manchester.

Gruppen fra Fayette ledtes af Thomas B. Marsh og profetens mor, Lucy Mack Smith. Lucy kaldte de 20 voksne og 30 børn sammen og mindede dem om, at de rejste på Herrens befaling, ligesom fader Lehi havde gjort, da han forlod Jerusalem. Hun sagde, at hvis de ville forblive trofaste, så kunne de regne med Guds vel-signelser, ligesom Lehis folk.

Gruppen rejste via Cayuga- og Seneca-kanalerne til Buffalo i New York, hvor de regnede med at tage dampere tværs over Lake Erie til Kirtland. Men da de ankom til Buffalo, var havnen lukket af is, og det var umuligt at rejse ud derfra.

De var ude for mange vanskeligheder, blandt andet sult og sygdom, mens de ventede på, at isen skulle bryde op. Efter mange dage bar de deres ejendele om bord, og

Lucy overtalte gruppen til at bede Herren om at bryde den seks meter høje isbarriere, som spærrede havnen.

Knap havde de opsendt deres bøn, før der lød et øresønderrivende brag. Kaptajnen råbte: »Alle mand på posterne!«

De hellige fra Fayette kiggede op og så isen bryde op, så der blev en snæver passage, som lige passede til deres damper. Da damperen sejlede gennem åbningen, stod isen så tæt på begge sider, at det rev dele af dampereens skovlhjul.

Så snart damperen var kommet igennem, lukkede åbningen sig igen, og ingen andre skibe kunne komme ud. Atter var folkets bønner blevet hørt! Da folk inde på land så, at skovlhjulet blev flået, regnede de med at damperen ville synke i den iskolde havn. Så da de hellige fra Fayette ankom til Kirtland, var der mange, som var overraskede over at se dem.

Kort efter ankom også de andre hellige fra New York og fandt nye hjem. Det havde været svært at foretage rejsen, men det var besværet værd at være sammen med andre, som troede på Jesu Kristi evangeliums guddommelige budskaber. □

TRO OG UDHOLDENHED

»Nogle ... gives det at tro«
(L&P 46:13-14).

En stor del af vores åndelige velfindende afhænger af vores evne til at udvikle og udøve tro på Jesu Kristi guddommelighed. Måden vi gør det på er meget forskellig. Som ældste Neal A. Maxwell forklarer: »Vi står alle på forskellige stadier i denne proces ... Det er derfor, at 'nogle er det ... givet at vide ... Andre gives det at tro på deres ord' (L&P 46:13-14)« (Stjernen, juli 1991, s. 85).

Mens vi vokser i vores tro på Jesus Kristus, kan vi finde styrke i andres vidnesbyrd og eksempel.

»DOG SKAL DEN, DER HOLDER
UD I TROEN OG GØR MIN VILJE,
OVERVINDE ALT.« (L&P 63:20)

For 150 år siden blev de sidste dages hellige pionerers tro sat på en hård prøve. Præsident Gordon B. Hinckley fortæller historien om Ellen Pucell,

hvis forældre blev døbt i England i 1837. Efter at have sparet op til rejsen til Amerika i 19 år, sluttede de sig til Martins håndværrekompani. Ellen var ni år på det tidspunkt, og hendes søster Maggie var 14. Uforudsete forsinkelser hindrede håndværrekompaniet i at nå Saltsødalen, inden det barske vintervejr ramte dem.

»Mellem 135 og 150 af pionererne omkom på Martins håndværrekompani frem på denne lidelsens og dødens vandring,« siger præsident Hinckley. Blandt dem var Maggies og Ellens forældre. »Det var i den desperate og frygtelige tilstand – sultne, udmattede og med tyndslidt og laset tøj – at (de overlevende) blev fundet af redningsholdet ...

De to forældreløse piger, Maggie og Ellen, var blandt dem, der havde fået forfrysninger i lemmerne. Ellen var hårdest ramt. Dalens læge, som gjorde det bedste, han kunne, måtte amputere hendes ben lige under knæet. Man havde kun primitivt kirurgudstyr. Der var ingen bedøvelse. Stumperne heled aldrig helt. Hun voksede op, giftede sig med William Unthank og fødte og opdrog en god familie

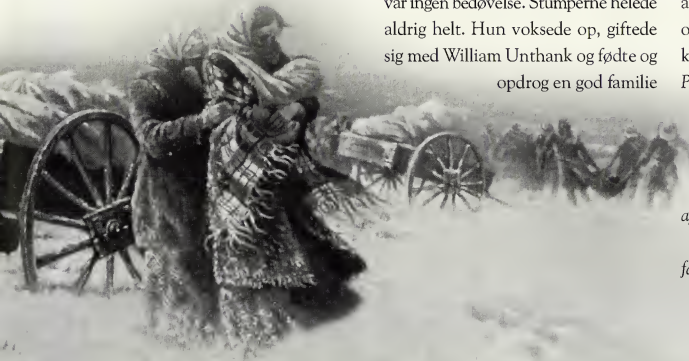
på seks børn. Hun bevægede sig rundt på benstumperne og tjente sin familie, sine naboer og Kirken i tro og med godt humør, uden at beklage sig, skønt hun altid havde smerter. Hun har utallige efterkommere, og blandt dem er flere veluddannede og dygtige mænd og kvinder, som elsker den Herre, som hun elskede, og som elsker den sag, som hun led for« (Stjernen, januar 1992, s. 61).

I dag udtrykker vi taknemlighed for de ædle pionere, som efterlod os dyrebare eksempler på tro på Jesus Kristus og udholdenhed i hans evangelium.

VI KAN IKKE LEVE PÅ LÅNT LYS

Mens vi styrker vores eget vidnesbyrd, kan andres vished være salige broer af tro, som bærer os oppe på vores vandring. Men i den sidste ende skal vi selvfølgelig alle sammen have vores eget vidnesbyrd. Ellers vil vi ikke kunne holde ud i tro til enden. Præsident Harold B. Lee sagde: »Vores første ansvar er at sikre os, at vi bliver omvendt ... Bliv omvendt, for ingen kan leve på lånt lys« (Stand Ye in Holy Places (1975), s. 95).

- Hvordan kan vi, ligesom pionererne, efterlade en arv af tro til vores efterkommere?
- Hvordan er du blevet styrket af andres trofaste udholdenhed?
- Hvad kan man gøre for at holde trofast ud til enden? □

I ET HAV AF STØJ

Jens Jensen, fortalt til Paul Connors

For nogle år siden blev jeg valgt til bestyrelsesformand for en musikskole i byen Hanau i Tyskland. I embeds medfør besøgte jeg en udstilling med musikinstrumenter. Skønt jeg ikke er musiker, slentrede jeg rundt mellem de mange tusinde instrumenter og forsøgte at stille nogle få intelligente spørgsmål.

Mens jeg gik rundt på nederste etage, lagde jeg mærke til, at hver udstillingsbås havde et lydtæt inderlukke, som var beregnet til, at de, der prøvede trompeter, kornetter, valdhorn, orgler, trommer eller tubaer, ikke skulle forstyrre dem, der prøvede violiner, klarinetter, klaverer, fløjter, oboer eller saxofoner. Faktisk ville »ikke helt lydtætte« være en mere præcis beskrivelse af disse båse. Luften var fyldt af en forfærdelig larm, som om musikere fra flere orkestre stemte deres instrumenter på samme tid.

Så fik jeg øje på et skilt, hvor der stod »Orkesterinstrumenter«, og en pil pegede op til næste etage. *Reddet*, tænkte jeg, selvom skiltet var lidt misvisende, for instrumenterne på nederste etage var jo orkesterinstrumenter. Men jeg gik alligevel op ad trappen og håbede på at finde en smule ro og fred.

I stedet befandt jeg mig pludselig i endnu en stor sal fyldt med endnu flere musikinstrumenter, hvoraf de fleste anvendtes til rockmusik. Her lød der endnu højere og mere skingre lyde end dem, jeg flygtede fra. Jeg kiggede mig hurtigt omkring efter den nærmeste udgang.

Men pludselig stoppede jeg op. I en brøkdæl af et sekund syntes jeg at høre en smuk melodi blandt alle de uharmoniske lyde. Var det muligt? Eller var det blot en illusion?

Så hørte jeg atter melodien. Hvilken utroligt smuk lyd! Det var bestemt toner fra en violin, der næsten druknede

i et hav af støj. Jeg så mig omkring for at finde ud af, hvor lyden kom fra. Jeg lagde mærke til to andre, som også havde hørt det, og som også kiggede sig omkring.

Langt om længe fandt vi, hvad vi søgte. I salens mindste båse stod en mand og spillede blidt på en violin, mens hans kone stod ved siden af. Han fortalte os, at han var svensk violinbygger, og at han forsøgte at markedsføre sine produkter, så godt han nu kunne blandt elektriske guitarer og synthesizere.

»Jeg er blevet narret,« sagde han trist. »Jeg lejede denne båse, fordi der stod, at det var afdelingen for orkesterinstrumenter.« Så greb han igen sin violin, og vi lyttede tryllebundne, mens han spillede et kendt mesterværk. Vi hørte ikke længere larmen omkring os, kun violinens smukke toner.

Noget tid senere, da jeg stod i et overfyldt lokale med mange stemmer, der talte i munden på hinanden, var jeg igen tvunget til at vælge, hvad jeg ville lytte til blandt de mange uharmoniske lyde. Denne gang hørte jeg ikke nogen musik, men tanken slog mig, at vi i dette liv ofte er omgivet af mange stemmer, hvoraf nogle forkynder falske filosofier, såsom »æd, drik og vær lystig, thi i morgen skal vi dø« (2 Nephi 28:7). Andre stemmer er larmende og hæse og forsøger åbenlyst at lokke os til at prøve noget nyt – som for eksempel en ny moral, der blot viser sig at være den gamle umoral.

Men selv blandt disse høje, modstridende budskaber, kan vi, hvis vi vælger at lytte godt efter, høre den blide lyd af en himmelsk røst. Og vi kan vide, at Åndens stille, sagte røst er lige så virkelig, som den smukke melodi fra en velspillet violin. □

PÅ TROENS VINGER

Viki A. Groberg

ILLUSTRERET AF GREG NEWBOLD

Min familie fløj fra Buenos Aires i Argentina til en lille by, der hedder Posadas, og som ligger i den nordlige ende af landet. Jeg var 15, og skønt jeg havde fløjet før, så var jeg ikke vant til at flyve i så små flyvemaskiner, som denne her. Den havde plads til 50 passagerer og må have været omkring 50 år gammel. Det løb mig koldt ned af nakken ved tanken om, at vi kunne styrte ned, men jeg skød tanken fra mig. Flyet rystede lidt, ligesom jeg selv gjorde i det øjeblik, men jeg var ikke bange, fordi jeg var sammen med min familie.

Da vi fløj hen over et større vandområde, begyndte flyet at ryste og hoppe en del. Den rædsel, som jeg havde holdt i skak, overvældede mig pludseligt. Jeg lukkede øjnene og begyndte næsten instinktivt at opsende en bøn. Jeg havde lært, at jeg altid skulle bede, når jeg havde problemer.

Da jeg bad min himmelske Fader om beskyttelse, følte jeg en beroligende vished om, at alt ville gå godt. Jeg åbnede øjnene og kiggede ud af vinduet. Det var tidligt om morgenen, og mens jeg havde bedt min bøn, var sollyset og søen smeltet sammen og havde givet himlen og vandet en dyblå farve – og begge dele rummede små totter af himmelsk hvidt. Det var et af de smukkeste syn, jeg nogen-

sinde havde set. Min frygt forlod mig, og de skyer, der før havde fået flyet til at ryste, syntes nu som min himmelske Faders kærlige arme.

Da jeg nu følte mig tryk, begyndte jeg at studere vandet og himlen og forestille mig de storme, som måtte rase i dem begge. Jeg tænkte på mit eget liv med dets daglige problemer, eller storme, som jeg konstant bliver fanget i.

Selvom jeg har været medlem af Kirken hele mit liv, havde jeg aldrig før indset, hvor stor indflydelse vor himmelske Fader kan have. Jeg vidste da, at han virkelig havde sørget for en udvej fra verdens storme. Jeg indså, at jeg ved at bede og holde fast i jernstangen kunne hæve mig over stormene og nå åndelige højder, hvor jeg kunne føle hans kærlighed.

Jeg har bedt hver eneste dag, lige siden jeg var gammel nok til gøre det, uden at vide, at mine bønner blev hørt. Men den dag oppe i himlen over Argentina, åbnede en enkel bøn mine øjne. Den nye vished var blot et springbræt, men det hjalp mig til at forstå, hvor højt min himmelske Fader elsker mig. Det er en af de mange måder, hvorpå jeg ved, at han lever, og at jeg altid bør anråbe ham i bøn. □

Stille nok til at lytte

Navnet tilbageholdt

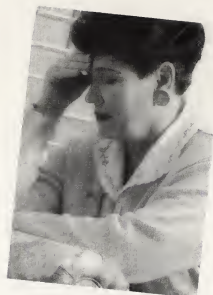
Mareridtet begyndte med en telefonopringning. En blid stemme i røret fortalte mig, at vores 15-årige søn misbrugte stoffer og spiritus – og havde gjort det en rum tid. Jeg blev ganske chokeret.

Vi tog vores søn med ud på hospitalet for at få ham undersøgt for narkomisbrug. Hans narkotikaforgiftning overgik alt, hvad de tidligere havde set. Inden ugen var omme, havde vi fået ham indlagt til afvænnning. Seks uger senere blev han udskrevet, og jeg troede, at mareridtet var overstået. Men det var kun lige begyndt. To måneder senere blev han anholdt på skolen for salg og besiddelse af marihuana. Måneder blev til år, og mønstret med narkotikamisbrug og anholdelser gentog sig. Alene ét år blev han anholdt 10 gange. Til sidst blev han idømt seks måneders fængsel.

Efter at have besøgt vores søn i fængslet hver søndag, kørte vi ud til det tempel, som var ved at blive bygget i vores by, og så sad vi der og græd. Hvordan kunne det dog være gået til?

Jeg bad ofte for min søn. Jeg skrev altid hans navn på bønnelisten i templet. Jeg fastede for ham hver søndag, ikke kun på fastesøndage. Da han blev løsladt og flyttede væk, inviterede jeg ham til middag hver mandag aften og til alle de familiesammenkomster, vi havde.

Jeg følte mig tilskyndet til at bede om, at en eller anden, som han respekterede, ville komme ind i hans liv. Navnet på en af hans tidligere primarylærere dukkede op i mit sind. Det var en politimand, som jeg snart efter traf ved en stavs-

En mandag morgen, mens jeg bad, følte jeg en stærk tilskyndelse til at bede min himmelske Fader om at give min søn en særlig drøm, for det var kun når han sov, at han var stille nok til at lytte. De ord, der skulle siges, gled blidt ind i mit sind. Jeg var forbløffet. Jeg tvivlede på, at jeg havde forstået tilskyndelsen rigtig. Kunne man gøre sådan noget?

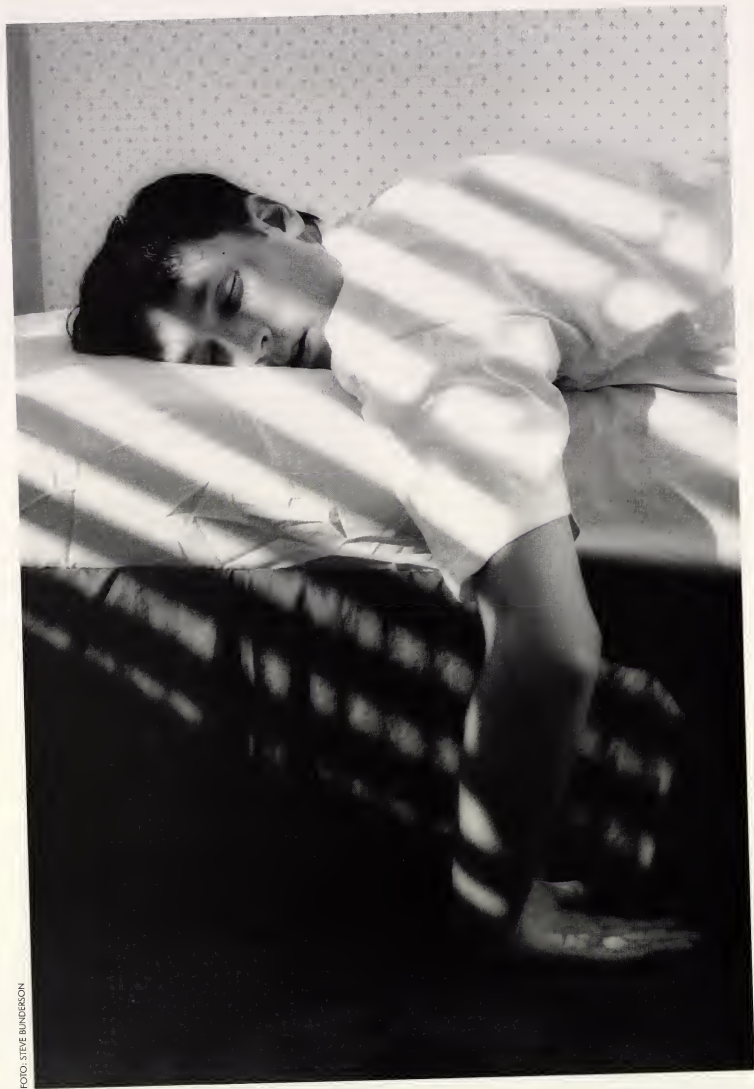

FOTO STEVE BRUNSON

konference. Jeg fortalte ham om den tilskyndelse, jeg havde fået. Han sagde uden tøven, at han ville tage hen og besøge min søn.

To dage senere sad jeg ved symaskinen, da jeg i tankerne så politimanden stå i et værelse og omfavne min søn. De havde begge to tårer i øjnene. Jeg så på mit ur. Klokken var 14.15. Da han ringede senere den aften, fortalte jeg ham, at jeg vidste, at han havde besøgt min søn kl. 14.15 den dag. Han bekræftede, at han havde været der, hvor jeg ikke var velkommen. Mit hjerte svulmede af taknemlighed.

Fra da af følte jeg fyldt af en stærk åndelig tillid. Jeg indså, at mine bønner blev hørt, og at jeg kunne opnå store åndelige velsignelser, hvis jeg fortsat ville være trofast og yde mit.

En mandag morgen, mens jeg bad, følte jeg en stærk tilskyndelse til at bede min himmelske Fader om at give min søn en særlig drøm, for det var kun, når han sov, at han var stille nok til at lytte. De ord, der skulle siges, gled blidt ind i mit sind. Jeg var forbløffet. Jeg tvivlede på, at jeg havde forstået tilskyndelsen rigtigt. Kunne man gøre sådan noget? Men efter at have modtaget den samme tilskyndelse to gange mere, adlød jeg den. Mens jeg knælede ned og bad, blev jeg tilskyndet til at bede om, at min søn måtte få en klar erindring om al sin skyld og føle byrden af sine synder, men også at han straks måtte vide, at Frelseren elskede ham og ønskede, at han skulle vende tilbage.

Tiden gik. Og så en sen sommeraften dukkede min søn op hjemme hos os. Han stod i døren og var ikke sikker på, hvordan han ville blive modtaget. Han fortalte os, at han havde talt med biskoppen, og at han ville på mission! Jeg fór hen og slog armene om ham, og vi græd begge to. De næste to timer beskrev han de smerter, som han havde lidt, og han tryglede os om tilgivelse.

Min mand, som havde været meget såret, var ret skeptisk til at begynde med. Efter, at vi havde talt i mange timer,

bøjede vores søn sig frem og lagde sine hænder på sin fars knæ og spurgte, om han ville give ham en faders velsignelse. Jeg overværede endnu et mirakel den aften, da min mand fik tårer i øjnene og hans hjerte blev blødgjort.

Noget tid senere blev min søn bedt om at tale om sin genaktivering ved et lederskabsmøde. Ved mødet sagde han: »En nat havde jeg en drøm, og i drømmen havde jeg en klar erindring om al min skyld. Jeg følte byrden af mine synder, men vidste straks, at Frelseren elskede mig og ønskede mig tilbage.«

Jeg blev dybt bevæget. Da vidste jeg sikrere end nogensinde før, at min himmelske Fader ikke alene havde besvaret min inderlige faste og bøn, men også i sin barmhjertige visdom fortalt mig, hvad jeg skulle bede om.

18 måneder senere blev min søn kaldet på mission. Der var næsten 500 mennesker til stede ved nadvermødet! Nogle venner fra Hawaii var kommet og havde medbragt en flettet, grøn lei, som de gav til vores søn lige inden mødet. De forklarede, at denne lei var en, som landsbyens beboere gav til stolte krigere, når de vendte sejrige hjem fra en krig. De bad ham om at bære den, mens han holdt sin tale.

Men da vores søn rejste sig for at tale, havde han ikke sin lei om halsen. Jeg var bange for, at vores venner skulle blive såret. Men hen mod slutningen af sin tale, tog han lei'en frem og forklarede den tradition, som knyttede sig til den. Han sagde, at han følte sig som en krigsmand, der skulle ud og slås for sandheden, men at der var en anden til stede, som var en rigtig krigsmand, en, som havde ført en hård kamp og vundet. Så vendte han sig mod mig, tog min hånd, førte mig hen ved sin side og lagde kærligt lei'en om min hals.

Jeg ved helt sikkert, at vi som forældre i Zion har stor magt til at nå ud til vores vildfarne børn og, med vor himmelske Faders hjælp, føre dem tilbage. »For min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet« (Luk 15:24). □

BARE ÉN GANG SKADER

FOTO: STEVE BENNISON

AT LEGE MED SYND ER SOM AT LEGE MED ILD. PAS PÅ, DU IKKE BRÆNDER DIG.
(SE L&P 1:31-33).

HONG KONG

EN DRØM BLIVER TIL VIRKELIGHED I

Kellene Ricks Adams

TEMPLET I HONG KONG FOTOGRAFERT AF CRAIG DIMOND;
FOTO AF HONG KONG: YOICHIRO MIYAZAKI/FPG INTERNATIONAL CORPORATION

Indvielsen af templet i Hong Kong er en glædelig realitet for mange, som aldrig havde drømt om at få et Herrens hus så tæt på.

Den fem-årige Jill Lam fnisede nervøst, da hendes mor bad hende om at bede bordbøn. Hun var ikke vant til at bede, når der var gæster. Tjovende rejste hun sig og bad en kort bøn.

Hun snublede over de første par

ord, fordi hun var genert over for de fremmede i hendes hjem. »Vi takker dig for maden,« mumlede hun hurtigt. »Vi beder dig velsigne den.«

Så holdt Jill en pause. Trods sin iver efter at få bønnen overstået, var hun fyldt af et ønske, som var endnu stær-

kere, ét, som hun delte med sin familie, og som de havde givet udtryk for i alle deres bønner det sidste års tid.

»Og, himmelske Fader, velsign os, at templet snart må blive færdigt, og at vi kan leve værdigt til at komme der en dag,« afsluttede Jill forpustet.

Jills stærke bøn er blevet ytret af tusinder af medlemmer af Kirken i Hong Kong, siden oktober 1992, hvor præsident Gordon B. Hinckley, som da var førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, bekendtgjorde, at der ville blive opført et tempel i Hong Kong.

Disse bønner blev i rigt mål besvaret, da præsident Hinckley, som præsident for Kirken, indviede templet i Hong Kong den 26. og 27. maj 1996.

ORIENTENS PERLE

Den britiske kronkoloni Hong Kong, kaldet Orientens Perle, ligger ud for Kinas sydøstkyst ved munden af Perlefloden. Det er et enestående land med over seks millioner indbyggere. Territoriet opstod for næsten et århundrede siden, da Kina udlejede De Nye Territorier, et landområde på omtrent 960 kvadratkilometer, til Storbri-

tannien for en periode på 99 år. Sammen med øen Hong Kong og halvøen Kowloon, to landområder på små 90 kvadratkilometer, som England havde fået ved en tidligere aftale med Kina, blev hele området kendt som Hong Kong. Til at begynde med tjente området, der har en af verdens dybeste naturlige havne, som britisk havn for handlen med Kina. Siden da har Orientens Perle udviklet sig til et internationalt handels- og finanscentrum.

I år, den 1. juli 1997, overdrages den lille perle igen til Kina, når lejekontrakten med England udløber. Og

dermed afsluttes en ære, mens en anden begynder – en æra, hvor de omkring seks millioner indbyggere i Hong Kong forenes med de over en milliard mennesker, som bor i Kinas provinser, regioner og byer.

BLIKKET RETTET MOD EVIGHEDEN

De hellige i Hong Kong har meget til fælles med sidste dages hellige andre steder i verden. De stræber efter at være lydige, at bede, at studere skrifterne og at tjene andre. Men den kinesiske kultur rummer nogle usædvanlige udfordringer. Størstedelen af indbyggerne i Hong Kong er buddhister og taoister. Indtil for få år siden, havde

mange kinesere i Hong Kong end ikke hørt om Jesus Kristus.

En anden udfordring, som de kinesiske hellige står over for, er et enormt tidspres. Børnene begynder i skolen som tre-årige, og når de går ud af high school, skal de igennem en hård konkurrence, hvis de gerne vil læse videre. Mange studerende læser tre til fem timer hver aften og endnu længere i weekenden.

Når folk begynder at arbejde, må mange arbejde seks dage om ugen, ja, det er ikke usædvanligt at arbejde syv dage om ugen. Selvom økonomien er i bedring, er det stadig vanskeligt at tjene til livets ophold og finde det nødvendige arbejde.

Evangeliet, som forkynder princip-

per af evig betydning, er en stor hjælp for mange kinesiske medlemmer. Dette perspektiv kan give fred og vejledning, nu hvor medlemmerne i Hong Kong forbereder sig på en usikker fremtid.

Eftersom Kirken er forholdsvis ny i Hong Kong, er de fleste medlemmer førstegenerations-omvendte, og mange af dem er de eneste i deres familie, som er medlem af Kirken. Disse medlemmer, som ofte føler sig alene, knyttes sammen af et fælles bånd som pionerer i dette land og i deres egne familier.

To sådanne pionerer er Linda Choi og Castle Chan, som var et af de første par, der blev viet i templet i Hong Kong. Bror Chan blev medlem af Kirken for seks år siden, efter at misso-

FOTO: CRAIG SIMON

Yderst til venstre: Det celestiale værelse i templet i Hong Kong.

Til venstre: Tam Yuk-kuen og hans hustru, Tam Li-chun, og deres børn, Man-chu og Siu-yau (i klapvognen).

Herunder: Seminareleverne Shek Wai-sze og Ho Cecilia.

Side 36: Kan Joe, grenspræsident for Tolo Harbor Første Gren i Tolo Harbor Stav i Hong Kong.

nærerne havde stoppet ham ved en gadeudstilling. Hans forældre og søskende har altid betydet meget for ham, og da han lyttede til missionærerne, ønskede han at få en evig familie som den, de talte om. Desværre var ingen af de andre derhjemme interesseret i at høre om den sandhed, som han havde opdaget.

Men for treethalv år siden traf han Linda. Hun gik ind på at blive undervist og gå i kirke med ham. »Lige fra første færd var jeg imponeret af Castles indstilling til sin familie,« siger hun. »Han var ikke som de andre mænd, jeg kendte, der tænkte på materielle ting og penge. Castle koncentrerede sig om det, der betød noget. Han talte ofte om den evige familie, og sådan en ville jeg have. Hvis han havde fundet den i denne religion, så var jeg villig til at lytte.«

Som sygeplejeelev har Linda selv set, hvordan ægtefæller og familie reagerer, når man rammes af sygdom, lidelser og andre vanskeligheder. »Nogle patienter får næsten ikke besøg i al den tid, de er indlagt,« siger hun. »De har ikke nogen, der virkelig holder af dem. Nogle af dem, jeg arbejder sammen med, er skilt og tillægger ikke familien

nogen betydning. Ofte er fornøjelser og materielle goder deres første prioritet, men jeg ville have mere end det.◀

Få måneder senere blev Linda døbt. Med L&P 88:119 som rettesnor er hun og Castle ved at grundlægge den evige familie, som de begge ønsker sig. »Vi vil have et bedehus, et fastehus, et troens, lærdommens, herlighedens og ordens hus, ja, et Guds hus,◀ forklarer Castle. »Når ægtefæller tilhører samme tro, har de religiøse værdier til fælles. De har fælles mål. Der er et ordspog, som jeg holder meget af: Hvis du deler din glæde med en, du elsker, vil du fordoble den. Hvis du deler dine sorger, vil du gøre dem lettere at bære. Det er vores mål: At dele glæder og sorger.◀

»DET ER BARE KIRKEN◀

Det at dele sine sorger med andre har styrket Lee Hing Chung og hans hustru, Kumviengkumpoonsup. For seks år siden mistede ham en arm ved en arbejdsulykke. Han var syg og arbejdsløs, og blev derfor fortvivlet. Men med støtte fra sin hustru, sine børn og andre medlemmer kom han ovenpå igen.

I dag skinner håbet i hans øjne, når han taler om nuet og fremtiden, blandt andet om at blive beseglet til sin hustru og sine børn i templet i Hong Kong. »Inden vi blev medlemmer af Kirken, var jeg mest optaget af at tjene penge,◀ siger han. »Nu har jeg prioriteret anderledes. Der er mange mennesker,

som har masser af penge, men de har ikke kærlighed. Det har vi fundet.◀

»Mange mennesker i Kirken er de eneste fra deres familie, som er medlem,◀ fortsætter han. »Når jeg går i kirke med min familie om søndagen, er jeg så taknemlig for, at vi er sammen, og at vi kan være sammen i al evighed.◀

Mens han taler, peger han hen mod et billede af templet i Hong Kong, som indtager en æresplads på væggen. »En dag sad jeg og læste i skrifterne, og så kiggede jeg op,◀ fortæller han. »Det første jeg så, var det billede, og jeg fik sådan en stærk, fredfyldt følelse fra Helligånden. Hver aften beder vi om, at vi kan være sammen som familie. Templets tilstedeværelse minder mig om, at jeg skal være god, disciplineret og værdig.◀

Skønt bror Lee er arbejdsløs, har han fundet fred med sin situation. »Livet har bestemt sine udfordringer,◀ erkender han. »Men jeg har tro på Jesus Kristus. Vi skal nok klare det.◀

Ud over at forberede sig til at komme i templet har familien Lee også travlt med at missionere. En nabofamilie er allerede blevet medlem af Kirken som følge af familiens missionering, og en anden familie undersøger Kirken. »Forældrene fortalte os, at de var meget imponeret over vores børn og spurgte, hvorfor de var anderledes,◀ forklarer søster Lee. »De sagde, at børnene var så respektfulde, lydige og venlige mod hinanden. Vi fortalte dem, at det simpelthen skyldtes Kirken.◀

»EN BETYDNINGSFULD BYGNING◀

Kirken i Hong Kong har ændret sig meget, siden de første missionærer ankom i 1853. Disse ældster blev kun i Hong Kong i fire måneder. Det var ikke før næsten et århundrede senere, i 1949, at der faktisk blev oprettet en mission her. I 1950 var der otte ældster, som forkyndte evangeliet i Hong Kong, men de blev alle flyttet, da Korea-krigen begyndte.

I 1955 vendte missionærerne tilbage til territoriet, og i 1960 var der 91 udenlandske og 12 indfødte fulltidsmissionærer. Medlemstallet var oppe på 1700 fordelt på otte grene.

»Templet er en drøm for os, en drøm, der er blevet til virkelighed,◀ siger ældste Tai Kwok Yuen fra De Halvfjerds. Ældste Tai, der er født og opvokset i Hong Kong, tjener i sit hjemland som præsident for Det Asiatiske Område. »Der sker store forandringer nu, hvor templet er åbnet. Medlemmerne vil blive åndeligt styrket, efterhånden som flere medlemmer modtager templets velsignelser og lærer betydningen af at ofre.◀

»Alle templer er hellige og betydningsfulde, men det her er et særlig betydningsfuldt tempel,◀ siger tempelprojektleder Alan Rudolph, som også har arbejdet på templet i Johannesburg i Sydafrika og renoveringen af templet i Alberta i Canada. »Det er et mirakel, at byggeriet gik så hurtigt, som

FOTO: VENJESTI UDJANT AF FAMILIEN NG

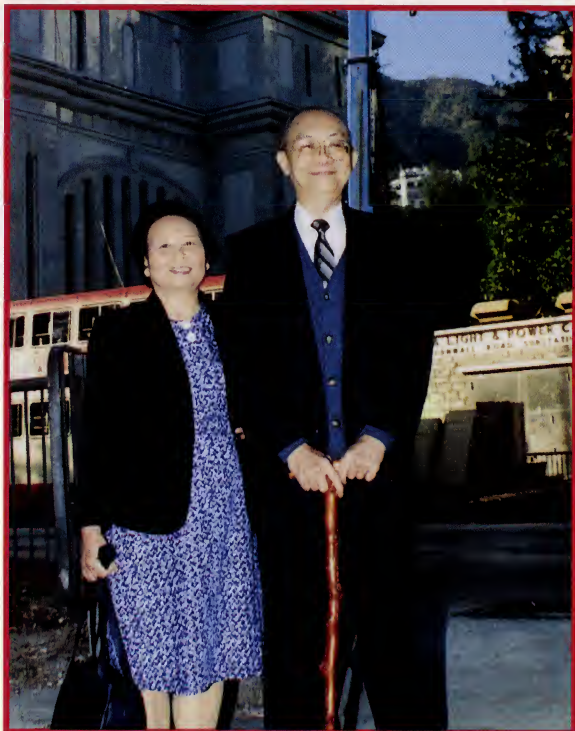

FOTO: KIELLENE BOGS ADAMS

FOTO: S. TODD ADAMS

Øverst til venstre: Tempelpræsident for templet i Hong Kong, Ng Kat Hing, og hans hustru, Ng Pang Lai Har. **Øverst til højre:** En søster deltager i en hjælpeforeningsaktivitet. **Herover til venstre:** Ma So Kong og hans hustru, Ma Fong Sou Wai taler med Lam Chi Ling og hendes forlovede Tsui Chi Ping. **Herover til højre:** Leung Yiu Tong, hans hustru, Leung Kong Ciu Chu, og deres søn, Hok Man, som er medlemmer af Shau Kei Wan Ward i Hong Kong Island Stav.

FOTO: FLOYD HOLDMAN

det gjorde. For mindre end tre år siden arbejdede vi på stueetagen. Jeg ved, at Herrens hånd var med i byggeriet.»

Det er manglen på grunde i dette tætbefolkede land, der har givet templet i Hong Kong dets enestående udseende. Bygningen, der er opført på en grund, som rummede et større bygningsværk, der tjente som stavscenter, missionskontor og bolig for missionspræsidenten, består af seks etager over jorden, men kun de øverste tre bruges til templet.

Bygningen har to indgange. Begge er anbragt nede i stueetagen, og i den ene af dem står skranken, hvor man viser sin tempelanbefaling. Efter at have vist en gyldig tempelanbefaling tager man elevatoren op til tempel-etagerne. Den anden indgang giver adgang til bygningens andre faciliteter, som blandt andet omfatter missionskontoret, missionspræsidentens bolig, kontorældsternes boliger, tempelpræsidentens bolig, et distributionscenter, en mødesal, klasseværelser og kontorer til to ward.

Der vil blive missioneret meget kasket være templet i Hong Kong. Familie, venner, naboer og kolleger spørger medlemmerne om den majestætiske granitbygning, som bærer navnet på deres kirke.

FOTO: TELEGRAPH COLOUR LIBRARY/IFPG INTERNATIONAL CORPORATION

Øverst: Koret, som sang ved indvielsen af templet i Hong Kong, øver sig.

Herover til venstre: En kinesisk junk i Hong Kongs havn.

Herunder: Castle Chan og Lind Choi var blandt de første par, der blev viet i det nyindviede tempel i Hong Kong.

Ja, faktisk udrettede man meget, allerede mens templet blev opført. »Til at begynde med forstod bygningsarbejderne ikke, hvad det var for en bygning, de arbejdede på,« bemærker Carl Champagne, der var assisterende projektleder. »For dem var det bare et job. Men efterhånden som byggeriet skred frem, kunne vi se, at deres indstilling

ændrede sig. De vidste, at det her var en bygning, de kunne være stolte af.«

Præsidenten for missionen i Hong Kong, John Aki, siger, at et par afbygningsarbejderne endda begyndte at undersøge Kirken, til dels som følge af en frokost, som de unge mænd og piger fra Kowloon Øst Stav afholdt for bygningsarbejderne. »Mændene blev rørt af den følelse, som de oplevede,« fortæller præsident Aki. »De vidste, at templet var en betydningsfuld bygning.«

»DET BLIVER ET ANDERLEDES TEMPEL«

Medlemmerne i Hong Kong har et særligt forhold til præsident Gordon B. Hinckley. De er alle klar over, at han var med til at udvælge grunden til templet i Hong Kong og havde en del at gøre med bygningens enestående konstruktion. De fornemmer hans oprigtige kærlighed og omsorg for dem. Om indvielsen af templet i Hong Kong sagde præsident Hinckley:

»I mine øjne er det et mirakel. Det er vidunderligt, at vi ... har et Herrens tempel inden for det kinesiske rige, hvor en fjerdedel af jordens indbyggere bor.

Jeg har besøgt Hong Kong siden 1960, hvor Brødrene overdrog mig ansvaret for værket i Asien. Jeg er lige ved at græde, hver gang jeg tænker på, at vi har et tempel i Kina. Det bliver et anderledes tempel. Jeg vil godt sige, at hvis jeg nogensinde har følt

Herrens inspiration, så var det, da jeg rejste herover for at finde en grund, hvor vi kunne bygge et tempel. Og jeg tror nok, jeg kan sige, at det stod helt klart for mig, hvad der skulle gøres.«

»SÅ VIL VI FÅ FREMGANG«

Omtrent 95 % af Hong Kongs indbyggere bor i storbyområder, og der er tusinder af høje, tynde bygninger, som rejser sig mod himlen. De smalle gader er fyldt med mennesker, som ofte må gå skulder ved skulder på vej til arbejde eller andre aftaler. I denne blanding af mennesker og aktiviteter står templet i Hong Kong som et sikkert anker.

Templet vil have fungeret i mere end et år, når Hong Kong bliver overdraget til Kina i juli 1997.

»Som ledere fokuserer vi på at få medlemmerne til at forstå, hvor vigtig templet er, ikke bare nu, men også i fremtiden,« siger ældste Tai.

Og det synes medlemmerne at forstå. Udover dagligt at bede for templet har Jill Lam og hendes familie – tre søstre, forældre og morforældre – mere end 15 små billeder af forskellige templer klistret op på væggen i deres 35 kvadratmeter store lejlighed, hvilket er gennemsnitsstørrelsen på en lejlighed i dette tætbefolkede område. Og derudover arbejder Jills mor og mormor seriøst på at forberede navne til templetordnanser. Det er et arbejde, som har krævet adskillige rej-

ser til Kina, Indonesien og endog en tur til Taiwan.

»Når man udfører slægtsforskning, er man ofte nødt til at vende tilbage til sin fødeprovins,« forklarer Peter Lee, der er regionens slægtshistoriske supervisor. »Mange af medlemmerne her er første- eller andengenerationsindbyggere, som flygtede fra deres hjemland under store omvæltninger. Til tider vækkes gammel sorg til live, når de tænker på fortiden og deres forfædre. De medlemmer, som er flygtninge, havde intet med sig, og mange optegnelser er gået tabt under forskellige besættelser og revolutioner.

Derfor fortæller vi dem, hvilke ressourcer de har til rådighed her i Hong Kong, samt hvilke oplysninger de skal søge efter,« forklarer han og nævner, at der er blevet afholdt firesides om slægtshistorie i alle fem stave i Hong Kong. Hver eneste enhed har også afholdt særlige nadvermødeprogrammer, som handlede om betydningen af slægtshistorie.

»Vi opfordrer medlemmerne til at nedskrive alle de oplysninger, som de allerede har,« siger han, »og til at besøge et af de tre slægtshistoriske centre her, og at tale med deres slægtinge. Hvis de slet ikke kan finde noget, kan de i det mindste begynde med sig selv og deres egen familie. Vi må være tålmodige, vi må bede, og vi må give os tid til det,« konkluderer han. »Så skal vi nok få fremgang.«

»EN GENERATION
AD GANGEN«
.....

Denne fokus på slægtshistorie har også ført til, at man har kaldet slægtshistoriske missionærer. Lo Chi Shing og hans hustru, Lo Tong Kwok Wan, blev kaldet som slægtshistoriske missionærer for fire år siden. Nu tjener de som Hong Kongs første områdemissionærer inden for slægtsforskning. Deres ansvar omfatter oplæring af stavmissionærer, afholdelse af klasser om slægtsforskning og hjælp til medlemmer, der vil udfylde deres slægts-historiske skemaer.

»Men vi vil først og fremmest opuntre medlemmerne og lære dem at udføre dette arbejde med glæde,« siger bror Lo. »Selvfølgelig kan det være en udfordring, men vi må forstå, at opstandelsens utallige velsignelser ikke kun er til os, de er også til vores forfædre. Vi må sørge for dem.«

Det er godt at begynde med det helt grundlæggende, siger søster Lo, som fortæller, at deres mål som missionærer er at sikre sig, at samtlige medlemmer kan udfylde et familieskema. »Om nødvendigt vil vi gennemgå skemaerne med hvert enkelt medlem,« forklarer hun. »Vi tager én generation ad gangen.«

Der lægges endnu mere vægt på slægtshistorie nu, hvor der er et templet så tæt på. Men slægtshistorie er ikke noget nyt for medlemmerne i

Hong Kong. Mange af dem har sendt navne til templet i Taipei på Taiwan i årevis. De navne bliver nu sendt til templet i Hong Kong. »Vi regner med, at vi får mindst 50.000 nye navne ind i løbet af de næste par måneder, som der skal udføres ordinanser for,« sagde Stephen Lee, der er sekretær i templet i Hong Kong. .

»PATRICK SKAL NOK
TAGE SIG AF JER«
.....

Patrick Wong har allerede indsendt mere end 30 generationer af sine slægt. Ældste Wong, der i dag virker som områdeautoritet, har flere gang haft mulighed for at bære vidnesbyrd om betydningen af tempelordinanser.

»Jeg blev døbt, da jeg var 16,« begynder han, »som den første i min familie. I modsætning til mange andre førstegenerations-medlemmers familier, blev det meste af min familie også medlemmer, deriblandt mine forældre, en lillebror og en søster. Men trods deres omvendelse, blev mine forældre aldrig beseglet til hinanden. Mors dårlige helbred forhindrede det.

I 1988, mens min hustru og jeg boede i Australien, døde min far. Et år senere var min mor gået bort. Da jeg vendte hjem til Hong Kong til hendes begravelse, blev vi enige om, at der skulle udføres arbejde for mine forældre. Min lillebror lovede at ordne det i templet på Taiwan.

To måneder senere havde min hustru en drøm. Hun så min mor, som virkede meget uheldig. 'Hvorfor er du så ked af det, farmor?' spurgte hun. 'Patrick's bror lovede at tage sig af mig, men det har han ikke gjort.' 'Bare rolig, farmor. Patrick skal nok tage sig af jer,' lovede min kone.

Tro det eller ej, jeg fattede ikke, hvad drømmen betød, da min kone fortalte mig om den,« siger ældste Wong. »Men to uger senere havde hun endnu en drøm, denne gang om min far. 'Kathy, sig til Patrick, at jeg skal vies så snart som muligt.' Da Kathy fortalte mig om den drøm, forstod jeg det endelig.

Jeg ringede straks til min bror og spurgte ham, om han havde været i templet for at udføre ordinanser for vores forældre. Det havde han ikke. Hans kone havde været syg og havde svært ved at komme sig helt igen. 'Gør du det, Patrick,' sagde han. Så få dage senere var vi i templet i Sydney og fik mine forældre beseglet til hinanden.

Jeg ved, at dette arbejde betyder meget for vores forfædre,« siger ældste Wong bevæget. »Mine forældre var ivrige efter at få udført ordinanser. Andre forfædre har det på samme måde. Templet i Hong Kong er også en del af vor himmelske Faders plan. Det er en stor trøst for os, et symbol på Herrens tillid til det kinesiske folk, både her og rundt om i verden, et symbol på Kirkens fremtid.« □

»Det er en stor velsignelse at blive besøgt«

I 1956 blev Lee Wing Foon og hans hustru, Lee Kan Shui Tao, medlemmer af Kirken. »Jeg følte mig som et nyt menneske, da jeg blev døbt,« mindes bror Lee. Men dengang blev Kirkens møder afholdt langt fra hans hjem, og de havde ikke ret mange penge. Den engelske udgave af Mormons Bog, som bror Lee købte, kostede to daglønninger, og transporten til møderne var meget dyr. Efterhånden holdt familien Lee op med at deltage i møderne.

»Men jeg beholdt min engelske Mormons Bog,« siger bror Lee, som dengang var civil chauffør for den engelske hær. »Det var en dyrebar ejendel.«

Gennem årene besøgte missionærerne dem af og til, og for tre år siden gav to søstre dem en udfordring. »De bad mig om at begynde at læse i Mormons Bog,« siger han. »De kom endda og læste sammen med mig én gang om ugen.«

Men det var svært at begynde at komme i Kirken. For otte år siden fik søster Lee et slagtilfælde. Hun kan ikke gå, og bror Lee, der nu er pensioneret, bruger meget tid på at pleje hende. »Det er svært for mig at gå fra hende,« forklarer han.

FOTO UDJÅNT AF FAMILIEN LEE

Missionærer sammen med Lee Wing Foon og hans hustru, Lee Tao Kan Shui.

Missionærerne blev ved med at besøge familie Lee for at læse i skrifterne. Og i september 1995 fik bror Lee sig en vidunderlig overraskelse. Jerry Wheat, den missionær, som havde døbt ham fyrré år tidligere, trådte ind i hans hjem sammen med ældsterne. »Jeg tjener som PA-missionær i Hong Kong,« forklarede ældste Wheat. »Jeg havde spekuleret på, hvad der var blevet af bror Lee, og da jeg forhørte mig og fandt ud af, at missionærerne besøgte ham, var jeg glad for at kunne gå med dem derhen.«

Første gang de to mødtes, omfavnede de hinanden som gamle venner og snakkede om, hvad der var sket, siden de sidst havde set hinanden. Ældste Wheat vendte tilbage til familien Lees hjem, denne gang for at tale om templet. »Jeg opmuntrede ham til at gøre sig parat til at blive besøgt til

sin hustru,« forklarer ældste Wheat. »Det gik han ind på.«

Siden da har bror Lee aftalt med naboer eller medlemmer af wardet, at de skal passe hans kone, mens han er i kirke. Med hjælp fra wardets medlemmer kunne han og hans kone overvære ceremonien, hvor statuen af englen Moroni blev anbragt øverst på templet. De blev besøgt til hinanden i templet i Hong Kong et par dage efter, at det var åbnet.

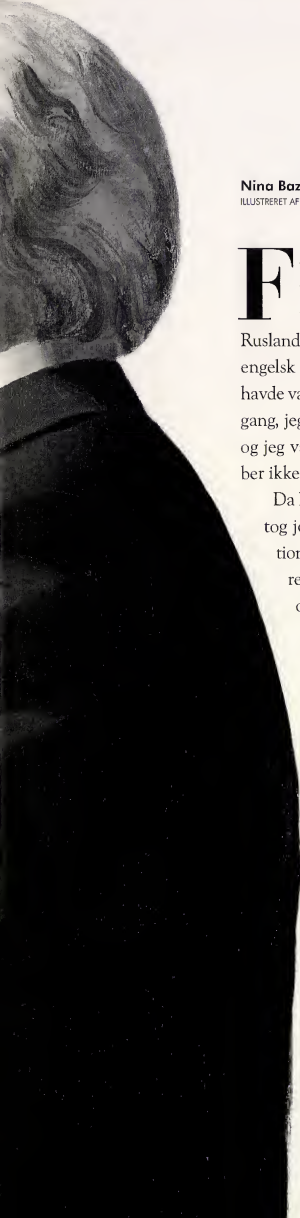
»Det er en stor velsignelse at blive besøgt, en, som ikke alle opnår,« siger bror Lee. »Jeg er så taknemlig for missionærerne – de første ældster, som underviste mig, søstre, som udviste stor medfølelse og kærlighed ved at læse skrifterne med mig, og de missionærer, som besøger mig nu. Evangeliet er sandt, og Mormons Bog er bevis på det.« □

JEG F

FORSVAREDE TROEN

Nina Bazarskaja, fortalt til Valerie Parker
ILLUSTRERET AF ROBERT A. MCKAY

For nogle år siden deltog jeg i en international konference for engelsklærere i Zvenigorod i nærheden af Moskva i Rusland. Jeg var lidt nervøs ved at skulle tale engelsk med engelsktalende lærere. Skønt jeg havde været engelsklærer i flere år, var det første gang, jeg deltog i en international konference, og jeg var bange for, at mine engelskkundskaber ikke var gode nok.

Da konferencen var ved at være forbi, deltog jeg i en rundbordebordsdiskussion om situationen i Rusland. Jeg havde undgået at tale ret meget engelsk og sad diskret i et hjørne og lyttede til diskussionen.

På et tidspunkt rejste en gråhåret amerikansk lærer sig og spurgte: »Hvilke forandringer er der sket på det religiøse område her i Rusland?»

Der blev meget stille. Ingen havde lyst til at svare, for det var stadig usædvanligt at tale om religion her i landet, men for mig var stilheden tyngende, fordi jeg havde et svar. Jeg følte mig tilskyndet til at sige noget.

Trods min nervøsitet rejste jeg mig og fortalte på engelsk gruppen, at jeg stammede fra en troende familie. Flere af min fars forfædre havde været præster, og nogle af dem var kommet i Stalins fangelejr.

Ikke desto mindre havde Gud og bøn været en del af mit liv, så længe

jeg kunne huske, selvom jeg ikke gik i kirke, undtagen når jeg i embeds medfør var i Moskva, hvor ingen kendte mig. Men efter 1991 behøvede jeg ikke længere at skjule min kristne tro. Og selvom jeg aldrig glemte, at mine forfædre havde mistet livet for deres tro på Gud, så syntes jeg, at Ruslands nye religiøse frihed var vidunderlig.

Da jeg havde talt færdig, var der flere lærere fra andre lande, som roste mig for mit svar. Læreren, som havde stillet spørgsmålet, var fra Brigham Young University, og vi indledte et varmt venskab. Han fortalte mig om de sidste dages hellige, om Mormons Bog og om det gengivne evangelium.

Senere besøgte studerende fra BYU min hjemby, Voronezh, for at undervise i engelsk. Jeg inviterede dem hjem til mig for at lære dem at lave russisk mad, og de inviterede mig med til deres søndagsmøde. Mødet gjorde dybt indtryk på mig på grund af dets enkelhed, lys og kærlige fællesskab, og jeg begyndte at deltage regelmæssigt i møderne.

Da jeg bad og læste i skrifterne, lærte jeg mere om omvendelse, dåb og Helligåndens gave. Jeg blev døbt i Moskva af en studerende fra BYU den 15. december 1992, og i januar 1993 begyndte missionærerne at virke i Voronezh. I februar blev min søn døbt, og et år senere døbte min søn min mand. Fordi en gråhåret lærer såede vidnesbyrds frø, har min families liv nu fået mening, glæde, og vi er med til at udbrede evangeliet i Rusland. □

IKKE ET MENNESKES RØST

Ældste M. Russell Ballard

De Tolv Apostles Kvorum

Kan I forestille jer, hvordan det må have været at se Joseph Smith modtage de storslåede åbenbaringer, som findes i vore skrifter? Ofte var der flere end ti mennesker til stede, når han modtog åbenbaringer. Mange af disse bar vidnesbyrd om Ånden og de ydre manifestationer, som var til stede, når han modtog åbenbaringer. De talte typisk om et hvidt skær eller et lys, som omgav Joseph.

Philo Dibble skrev for eksempel, at da afsnit 76 i Lære og Pagter blev givet, syntes Joseph »at være iført strålende hvidt, og hans ansigt skinnede, som var det gennemsigtigt.«¹ Orson Pratt var til stede, da afsnit 51 blev modtaget, og han bar vidnesbyrd om, at »Josephs ansigt var overordentlig hvidt og syntes at skinne.«² Brigham Young bar vidnesbyrd om, at »de, der kendte ham, vidste, hvornår åbenbaringens Ånd hvilede på ham, for hans ansigt fik et helt bestemt udtryk, når han var under dens indflydelse. Han prædikede ved åbenbaringens Ånd og underviste ved den i sine råd, og de, der kendte ham, kunne straks se det, for ved sådanne lejligheder virkede hans ansigt usædvanlig klart og gennemsigtigt.«³

Mange var imponeret af, hvor flydende disse åbenbaringer fra Herren gled fra hans mund, og over, at de bortset fra mindre rettelser i stavning eller tegnsætning ikke krævede nogen rettelser. Parley P. Pratt skrev:

»Hver sætning blev udtalt langsomt og meget tydeligt med en pause mellem hver, der var lang nok til, at en skriver kunne nedskrive den med almindelig skrift ... Der var aldrig nogen tøven, gentagelse eller oplæsning af noget tidligere for at kunne bevare sammenhængen i emnet. Og der blev heller ikke revideret, lavet tilføjelser eller rettet i disse åbenbaringer. De blev stående, sådan som han havde dikteret dem, i de tilfælde, som jeg overværede. Og jeg var til stede ved udtalelsen af adskillige åbenbaringer på flere sider hver.«⁴

De, der kendte Joseph bedst, var mest forbløffet over denne proces. Det lå ud over Josephs naturlige evner og uddannelse at være i stand til at diktere sådanne åbenbaringer fra Gud.

En af Josephs medarbejdere, en lærer, bar forbløffet vidnesbyrd om dette: »Jeg har oplevet, at (Joseph og hans skriver) har sat sig og uden videre forberedelse ... i afbrudte

sætninger fremsigede nogle af de mest ophøjede skrivelser, som jeg nogensinde har læst i nogen bog.«⁵

Josephs hustru, Emma, det menneske, der kendte Joseph bedst, udtalte forbløffet, at under oversættelsen af Mormons Bog, som fandt sted, blot tre år før de fleste af åbenbaringerne i Kirtland blev modtaget, kunne Joseph »hverken skrive eller diktere et sammenhængende eller velformuleret brev, endsigse diktere en bog som Mormons Bog« (eller Lære og Pagter eller Den Kostelige Perle). Hun bar så dette vidnesbyrd: »Det er et under for mig, et stort under, lige så meget for mig som for alle andre.«⁶

Emmas vidnesbyrd minder meget om Parley Pratts, for hun vedblev med at være forbløffet over den proces, hvorved åbenbaringerne blev modtaget. I et interview mod slutningen af sit liv, sagde hun: »Jeg er overbevist om, at intet

menneske kunne have dikteret de åbenbaringer, medmindre vedkommende var inspireret. For når (jeg) fungerede som skriver, dikterede (Joseph) for mig, time efter time; og når vi vendte tilbage til arbejdet efter måltider eller afbrydelser, kunne han straks begynde, der hvor han var stoppet, uden at se manuskriptet eller få læst dele af det op. Det var meget usædvanligt for ham. Det ville have været sandsynligt, at en lærd mand kunne gøre det, men for én, der var så uvidende og uskolet, som han, var det simpelthen umuligt.«⁷

Åbenbaringerne i Lære og Pagter blev modtaget ved Guds kraft på samme måde, som Mormons Bog blev oversat.

Kan I fornemme, hvor stort et mirakel Mormons Bog, Lære og Pagter samt Den Kostelige Perle er? De er ikke menneskeskabte bøger, men bog-

stavelig talt Guds ord til os! Som Herren har sagt: »Disse ord er ikke af mennesker eller noget menneskes, men er mine ... Thi det er min røst, som kundgør jer dem« (L&P 18:34-35). □

NOTER

1. »Early Scenes in Church History,« i B. F. Johnson, *Four Faith Promoting Classics* (1969), s. 81.
2. *Millennial Star*, 11. august 1874, s. 498.
3. I *Journal of Discourses*, 9:89.
4. Parley P. Pratt, *Autobiography of Parley P. Pratt* (1950), s. 48.
5. *The Ensign of Liberty, of the Church of Christ*, august 1848, s. 98-99.
6. »Excerpts from Testimony of Sister Emma,« *Saints Herald*, 1. oktober 1879, s. 290.
7. *Ibid.*

Fra en tale, som blev holdt ved en fireside i Kirkens Uddannelses System den 6. november 1994.

Joseph Smith i Liberty-fængslet, af Greg K. Olsen

Mens profeten Joseph Smith sad i det tidligere fængsel i Liberty i staten Missouri i marts 1838, 1839, modtog han de belysningsfulde åbenbaringer, som nu findes nedskrevet i L&S 12:1, 122 og 123.

Til venstre: Templet i Hong Kong.
Øvrige fotos (fra oven): Biskop Edward Ho fra Tai Po Ward, Tolo Harbor Stav i Hong Kong; Lo Chi Shing og hans hustru, Lo Tong Kuok Wan, Hong Kongs første slægtshistoriske missionærer (foto: Kellene Ricks Adams); Lee Chan Yuk-fung fra Shun Lee Ward i Kowloon Vest Stav i Hong Kong og hendes børn, Sze-hang og Sai-Hang; seminarerelev Tsang Kin-Kwok fra Kwai Chung Første Ward i Kowloon Vest Stav i Hong Kong.

Kirken i Hong Kong har forandret sig meget, siden de første missionærer ankom hertil i 1853. En af de største forandringer er en følge af indvielsen af templet i Hong Kong i 1996. Se »En drøm realiseres i Hong Kong.« side 34.

